

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ
ОЧИМА ЮНИХ КРАЄЗНАВЦІВ
ХАРКІВЩИНИ

Незалежність України у фотографіях і малюнках

Горгиладзе Тамара

Савельєв Ілля

Маляр Нікіта

Титкова Анфіса

Піджара Єлізавета

Лебедова Софія

Корольова Яна

Скрипніченко Аріна

Вялкіна Аріна

Одінцов Павло

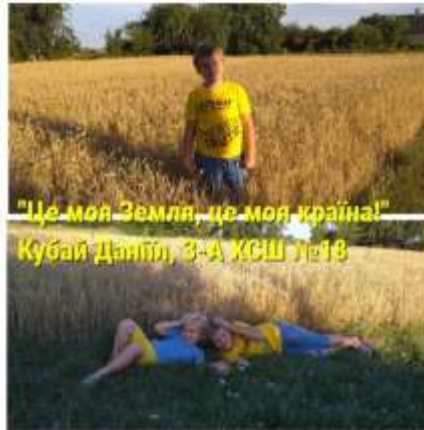
Колеснікова Софія

Умріхін Максим

Різник Аліса

Кубай Даніїл

Суслова Кіра та Руденко Данило

Фотогурток «Позитив»
КЗ «ЦДЮТ» Південної
міської ради Харківського
району

Хилюк Анастасія

Бутенко Артем

Харум Марія

Катерина та Марія Жукови

Трохименко Катерина

ДЕПАРТАМЕНТ НАУКИ І ОСВІТИ
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ ВІЙСЬКОВОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ
КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ХАРКІВСЬКА ОБЛАСНА СТАНЦІЯ ЮНИХ ТУРИСТІВ»
ХАРКІВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

*Матеріали обласної краєзнавчої Акції учнівської молоді
«Незалежність України очима юних краєзнавців»,
присвяченій Дню Незалежності України*

УДК 37.035
ББК 74.200.5

Матеріали обласної краєзнавчої Акції учнівської молоді «Незалежність України очима юних краєзнавців», присвяченій Дню Незалежності України

[упорядники: Павелко І. В., Пристюк Н.П. Скриль І.А.] Х.: 2022. – 65 с.

Дана збірка включає матеріали обласної краєзнавчої Акції учнівської молоді «Незалежність України очима юних краєзнавців», присвяченій Дню Незалежності України. В Акції взяли участь 543 учні закладів загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної освіти Харківщини.

У збірці представлені роботи за напрямом:

Вірші та ессе про свободу та незалежність України (в авторській редакції).

Кращі роботи за напрямами:

Незалежність України у фотографіях і малюнках.

Патріотичний оберіг для України.

Незламний Харків.

Упорядники: Павелко І.В, керівник гуртків-методист Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради, Пристюк Н.П., керівник гуртків-методист Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради, Скриль І.А., завідувачка краєзнавчого відділу Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради

Відповідальна за випуск: Редіна В.А., директор Комунального закладу «Харківська обласна станція юних туристів» Харківської обласної ради

Малюнок обкладинки: Горгиладзе Тамара, учениця Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №139 Харківської міської ради Харківської області «Полум'я незалежності»

ЗМІСТ

ВІРШІ ПРО СВОБОДУ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Аліскеров Марк	НЕЗЛАМНА УКРАЇНА
Антипова Євангеліна	ГЕРОЮ, ДЯКУЮ ТОБІ ЗА ВСЕ
Афанасьєв Іван	НАЙКРАЩА КРАЇНА НА ЗЕМЛІ
Баканов Кирило	Я ПАМ'ЯТАЮ ПЕРШІ ДНІ
Баранський Макар	ВІЛЬНА УКРАЇНА
Білаш Дарина	КАЛИНА-УКРАЇНА
Білаш Дарина	НЕСКОРЕНА
Блізнаков Ярослав	ЛИСТ ДО УКРАЇНИ-МАТУСИ
Богонос Анна	ВІРЮ В МАЙБУТНЄ
Бухтіярова Марія	КАЛИНА-УКРАЇНА
Верховодова Богдана	НЕСКОРЕНА УКРАЇНА
Гахова Марія	Я ЧАСТОЧКА ВІТЧИЗНИ СВОЄЇ
Золотопуп Карина	НЕЗАЛЕЖНА МОЯ УКРАЇНА
Іванчихіна Катерина	ГОЛОСИ ВСІХ, ХТО ПОМЕР
Імагаджиєва Аміна	МОЯ БАТЬКІВЩИНА
Калганова Валерія	ЗВІСНО, Є!
Кириленко Вероніка	МОЯ КРАЇНА
Краснікова Наталія	КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА?
Вікторівна	
Коняєв Євген	КРАЇНА МОЇХ НАДІЙ
Леонова Валерія	НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА
Манжула Марина	НАВІКИ ВІЛЬНА УКРАЇНА
Міняйло Анастасія	ТИ ЗАВЖДИ БУДЕШ ВІЛЬНОЮ, УКРАЇНО!
Отришко Ілля	УКРАЇНА МОЯ
Павленко Катерина	ОСТАННІЙ ДЕНЬ
Пономарьова Марія	ВІЛЬНА УКРАЇНА
Розумна Марія	УКРАЇНА МОЯ НЕЗАЛЕЖНА
Слива Михайло	ПРОМІНЬ СОНЦЯ
Суверов Дмитро	УКРАЇНА
Тріль Юлія	НАС НЕ ПОБОРЮТЬ!
Харун Марія	ВІЛЬНА УКРАЇНА
Харченко Дар'я	НАМАЛЮЮ УКРАЇНУ
Чернишева Вероніка	МРІЯ
Шах Аліса	НАДІЯ НА СВОБОДУ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ
Шевєрдіна Валерія	НАША БАТЬКІВЩИНА – УКРАЇНА
Шурпо Вероніка	КРАЇНА СИЛЬНОГО НАРОДУ!
Яценко Діана	МИ ВІЛЬНІ ЛЮДИ МИРНОЇ КРАЇНИ

НАПРЯМ «НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ»

Барановська Анна	ЛЮБЕ МІСТО
Бухтіярова Марія	СТРАХУ НЕ МАЄ
Ведмеденко Анна	ХАРКІВ – МІСТО-ГЕРОЙ
Завгородня Таїсія	ХАРКІВ – МІСТО ГЕРОЙ
Змій Олександр	МІСТО-ГЕРОЙ ХАРКІВ- МОЯ БАТЬКІВЩИНА
Ігнатенко Карина	МОЙ ЛЮБИМІЙ ГОРОД ХАРЬКОВ
Комаров Мирослав	МІЙ РІДНИЙ ХАРКІВ!
Літвинова Дар'я	ХАРКІВ'ЯНАМ...
Мармаза Іван	МІЙ ХАРКІВ
Москаленко Вероніка	ХАРКІВ – МІСТО-ГЕРОЙ!

Постевничий Назар	НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ
Сіверчук Поліна	НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ
Тупікін Володимир	НЕСКОРЕНИЙ ХАРКІВ
Тапдигов Паша	ХАРКІВ – МІСТО-ГЕРОЙ
Турченко Євгенія	НЕЗДОЛАННИЙ
Володимирівна	
Хаджаж Далія	ХАРКІВ - НЕЗЛАМНЕ МІСТО

ЕССЕ ПРО СВОБОДУ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Безкровна Єлизавета	НЕЗЛАМНИЙ НАРОД УКРАЇНИ
Білай Марія	НЕЗАЛЕЖНІСТЬ – КРИЛА УКРАЇНИ
Білошенко Крістіна	УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА ЯК ІНСТРУМЕНТ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ
Бойко Вікторія	УКРАЇНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ!
Бухтіярова Марія	ПРИВІТ, МАРІЧКО
Глазирін Микита	НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ТА СВОБОДА УКРАЇНИ МОЇМИ ОЧИМА
Грега Богдан	НЕЗДОЛАННІСТЬ ТА ЄДНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
Диннік Оксана	ТІЛЬКИ ДО ПЕРЕМОГИ!
Донець Марія	НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА
Елькіна Анетта	НІХТО НЕ ЗМОЖЕ ПЕРЕМОГТИ КРИЛАТУ ДУШУ УКРАЇНИ!
Кислий Максим	НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ!
Коваленко Дар'я	МОЯ УКРАЇНА
Кочура Софія	СВОБОДА ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ - ВІЧНА БОРОТЬБА
Лінник Поліна	ТІЛЬКИ ТИМ ІСТОРІЯ НАЛЕЖИТЬ, ХТО СЬОГОДНІ БОРЕТЬСЯ Й ЖИВЕ
Межерицький Максим	ВІЙНА...
Мінальян Карина	ПОКОЛІННЯ СМІЛИВИХ
Мінеєва Віолетта	УКРАЇНА – ЦЕ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ І СВОБОДА!
Мішина Кіра	ВОРОГ МАЄ ІМ'Я
Мищенко Софія	КРОК ДО ПЕРЕМОГИ
Невзоров Артур	ЇХ МЕТА – ПЕРЕМОГА
Нікітіна Олександра	МІЙ ТАТО
Поліщук Богдан	«НІ!» ВІЙНИ В УКРАЇНІ!
Радіонова Марія	УЛЮБЛЕНИЙ СВІТАНОК
Рижков Данило	БЖІЛЬНИЦТВО-ЦЕ ТРАДИЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ
Сисенко Дарія	ВІДРОДЖЕННЯ
Ситнік Ілля	ІВАН СІРКО. ЙОГО ЖИТТЯ – БОРОТЬБА ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ
Соколовська	НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ПІДІЙМАЄ НА КРИЛАХ
Єлизавета	
Ходак Мілана	ЦЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНИ, НІ СЛАВА, НІ ВОЛЯ!
Шабаліна Мілена	УКРАЇНА СЬОГОДНІ
Широколава	ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО ЗІРОК
Олександра	

НАПРЯМ «НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ» (ЕСЕ)

Бабкова Валерія

Белоліпцев Дмитро

Гайворонська Юлія

Заклінський Олексій

Минайлов Володимир

Овчинников Дмитро

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

МАТУСЯ - ВОЛОНТЕРКА

ТАТО - МІЙ ГЕРОЙ

НАШІ ВОЛОНТЕРИ

У КОЖНОГО СВІЙ ФРОНТ

МІЙ ТАТО – ВОЛОНТЕР

НЕЗЛАМНА УКРАЇНА

*Аліскеров Марк, учень Комунального закладу
«Харківська спеціалізована школа I-III ступенів з поглибленим
вивченням окремих предметів №16 Харківської міської ради
Харківської області імені В.Г.Сергєєва»
Керівник: Рубленко Катерина Сергіївна, учитель біології*

В нашій країні півроку війна.
Наші домівки руйнує вона.
Рашисти підступно напали на нас,
Грабують, мордують, вбивають весь час.

Маріуполь, Харків, Херсон...
Це все – немов страшний сон.
Нажаль, це реальність фатальна,
Україна багатостраждальна.

Але від самого початку війни
На захист країни повстали всі ми:
Бійці ЗСУ нищать орди ворожі,
А кожен із нас помагає чим може.

Збираємо гроші, веземо автівки,
Шукаємо каски й приціл для гвинтівки,
Купуємо разом новий «Байрактар»,
Щоб ворогу з неба завдати удар.

Незламна країна, незламний народ –
Ми ті, хто не кидає рук з перешкод.
Ми ще розвеселимо в полі калину,
Ми звільнимо нашу прекрасну країну.

Бердянськ та Донбас, Мелітополь та Крим:
Ми разом від ворога звільним наш дім.
Якими б не були ракети ворожі,
А сила єднання завжди переможе.

ГЕРОЮ, ДЯКУЮ ТОБІ ЗА ВСЕ

*Антипова Євангеліна, учениця Комунального закладу
«Зміївський ліцей №1 імені двічі Героя Радянського Союзу З.К.Слюсаренка» Зміївської
міської ради Чугуївського району Харківської області
Керівник: Шаханова Олена Миколаївна, керівник гуртка «Юні музеєзнавці»*

Яскраве сонце заплющує нам очі.
Блакить неба, наче синьо-жовтий стяг.
Тато міцно тримає долонечки доці.
Вони йдуть в далечінь, забувши про страх.

Дихають вільно, не чуючи залпи,
Не звертають уваги на гул канонад,
Не лізе у голову «а що ж буде завтра?».
Крокують вперед й не звернуть назад.

«Тату!», і вказує пальчиком вгору,
«чому ця хмаринка неначе солдат?
У шоломі, високий, як і ти, має бороду,
І за спиною, он! Дивись! Автомат!»

Його рук нам не видно, але він несе квіти!
І якийсь подарунок, хай то буде, ведмідь!
Його вдома дівчата мають зустріти!
Ті, що кричали йому «Ні, не їдь!»

Ті, що не спали.. Абонент недоступний..
А коли все ж брав слухавку – гуркіт гармат.
Їх мучили жахи і біль непідкупний.
І сльози ковтали : «Повертайся назад».

А знаєш де він був? Він був у пеклі.
Такі місця тепер прокльонами лунають.
Там досі лютий, там геть не тепло,
Там зайвий подих пострілом вітають.

Тату, він, як і ти, мужній і чесний.
Правду свою задарма не віддав.
А знаєш звідки портрет цей небесний?
Бо ворогу жодного побратима не «здав».

У нього тепер є крила героя.
Але приходять він лише уві сні,
Очі на тата піднімає доня:
«Тату, він, як і ти, не повернеться. Ні..

Він, як і ти, кров за наше майбутнє,
Щоб ваші онуки не бачили війни .
Тепер на небі воїни могутні,
Ви герої, тату, ви змогли!

Ви – імпульс, щоб вставати й жити далі,
Ви щосили підіймали нас з колін.
Врятовані діти – ваші головні медалі.
Перед вами ми робимо уклін!

І з усмішкою, хоч погляд вологий,
Вона йшла в далечінь, забувши про страх.
Зустрічає колоссям степ розлогий,
З блакиттю неба утворює синьо-жовтий стяг.

Не чує ані залпів, ані канонад.
У мами більше не заплакане лице.
Останній раз повернеться назад :
«Герою, дякую тобі за все».

НАЙКРАЩА КРАЇНА НА ЗЕМЛІ

*Афанасьєв Іван, учень Харківської загальноосвітньої
школи І-ІІІ ступенів №118 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Афанасьєва Альона Валеріївна, педагог-організатор*

Я іще маленький,
Але дужий син
України-неньки
Підкорювач вершин!

Хоч в країні, мамо,
В нас страшна війна
Та не бійся, мамо,
Армія – міцна!

Ворога здолаєм, -
Повторюю усім,
Буду бігти гаєм
У бабусин дім.

Вірю! Будем святкувати
Перемогу ми!
Україна наша –
Найкраща на Землі!

Я ПАМ'ЯТАЮ ПЕРШІ ДНІ

*Баканов Кирило, учень Комунального закладу
«Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів № 15 з поглибленим
вивченням окремих предметів Харківської міської ради Харківської області»
Керівник: Редько Наталія Володимирівна, вчитель географії*

Я пам'ятаю перші дні,
Коли палало все у вогні,
Коли стріляли гради ті,
І як боялися усі.

На захист стали, як зубри,
На захист рідної землі.
Землі, де пращури спочили,
Землі, де діти слово лили.

Землі, де син промовив "тато",
Землі, де донька обіймає матір.
Землі, де кожен точно знає,
Що Україна не програє,

І окупацію здолає.
І знову буде майорить
Жовто-блакитний стяг у мить,
У мить священної перемоги.

ВІЛЬНА УКРАЇНА

*Баранський Макар, учень Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №57 Харківської міської ради Харківської області*
Керівник: *Баранська Наталія Володимирівна, учителька історії та правознавства*

Моя мила, чуйна, ненько!
Батьківщина файна - Україна.
Надзвичайно сильна, нездоланна
Ти в моєму серці, ти - незламна!

Я пройдуся полем твоїм хлібним,
Озирнусь на соняшник чарівний.
Обійму рясні твої я квіти,
Дмеш на мене вільним своїм вітром!

Усе життя своє ти боришся за волю,
За свою, за нашу кращу долю.
Ворогів нещадно козаки долали,
Крок за кроком землі свої рідні повертали!

Розквітала ти, красуне, багатіла!
Незалежністю своєю ти заволоділа!
Не відступимся від неї ми ніколи!
Буде процвітати твоя слава й воля!

Так розправ же крила свої вільні,
Обійми бійців ти неодмінно.
Захистять вони твої квітучі землі,
Ворогів всіх знищать з твого тіла.
Запанує неодмінно спокій,
І настане мир в Блакитноокій!

КАЛИНА-УКРАЇНА

*Білаш Дарина, учениця Комунального закладу «Первомайський ліцей № 7
Первомайської міської ради Харківської області»*
Керівник: *Білаш Тетяна Олексіївна, учитель історії*

Калина у бабусі під вікном –
Не просто дерево, це символ родоводу,
Життя, єднання, вічності, краси
Й незламності українського народу

На всіх стежках до отчої землі,
В садках квітучих, луках чи підлісках
Даруєш затінок і пахощі рясні
О, берегине, української колиски!

Мов наречена вбралась навесні
Та проводить козака в дорогу,
В багряній сукні біля плоту восени
Чекаєш на повернення з походу.

На сніг калинове намисто губиш ти.
То символ невмирущого народу,

Який у благородній боротьбі
Заступить власну гідність і свободу.

Калину українську не схилить!
Козацький дух нізащо не зламати!
Ти житимеш, уславлена в віках,
Безсмертна, вільна Україно-мати!

НЕСКОРЕНА

*Білаш Дарина, учениця Комунального закладу
«Первомайський ліцей № 7 Первомайської міської ради Харківської області»
Керівник: Білаш Тетяна Олексіївна, учитель історії*

Де ліси, поля, долини,
Гори, ріки, полонини,
Здавна жив народ відважний,
Творив історію звитяжну...

Русь-Україна – сива давнина.
Аскольд і Дір, князь Ігор, панна Ольга...
За Володимира країна розцвіла,
А Ярослав зв'язки скріпляв за морем.

Князь Мономах, Роман, Данило-князь
Дбали про цілісність, кордони боронили,
Щоб буйно квітував держави ряст.
На жаль, князівські чвари нас згубили...
В козацтві дух свободи відродивсь.
Січ Запорозька – люлька врядування.
Богдан-Зиновій звідси розпочав
Всеукраїнське визвольне повстання.

І Лівий, й Правий наші береги
Про волю мріяли і до меча ставали,
Але підступні люті вороги
На пору ту громадились, не спали...

Знову знедолена та нескорима ти
І віра попрана, і мова в забороні...
Та мужні українські сини
Підняли синьо-жовтий стяг свободи.

Під Крутами за волю полягли,
Та показали норов московитам...
Безтрепетні, незборні, кам'яні,
Взірцем відваги й молодечтва оповиті...

І знов до обладунків час ставать.
Новітні орки, що братами звались,
Придумали свободу відібрать,
Державності Вкраїноньку позбавить.

Орді російській не зламати нас!
Наказ про єдність Ярослав залишив,

До боротьби нас закликав Тарас
І досвід маєм. То чи можем схибить?

Єднаємось зі зброєю і без.
Хтось волонтерить, хтось зерно збирає.
У боротьбі дух нації воскрес!
Потужнішої, мабуть, і немає.

Стодзвонна, горда, сильна, зореносна,
Моя Вкраїно, вічна і незламна!
Й сьогодні в час великого розвою
Забралом для Європи знову стала.

Повернуться додому зі щитом
Герої! Хлібороби-гречкосії...
Відродим знову рідне все й святе
Таки планида наша – жити в мирі!

ЛИСТ ДО УКРАЇНИ-МАТУСИ

*Блізнаков Ярослав, учень Харківської гімназії № 152
Харківської міської ради Харківської області*

Україно, незламна, єдина,
Цілий світ тебе зараз підтрима!
Бо прийшли вороги-воріженьки
На терени рідної неньки.
Плачу й молюсь уві сні й наяву
За життя та свободу твою!
Мрію жити в ріднім краю,
Та плекати мову свою!
Шана від серця, низькій уклін
Нашим батькам та братам, що пішли
Боронити землю від тих,
Хто вбиває та нищить усіх.
Пишу тії строки в іншим краю,
Але ще дужче тебе я люблю!
Чекаю та мрію на зустріч з тобою,
Тримайся, матуся, благаю мольбою...

ВІРЮ В МАЙБУТНЄ

*Богонос Анна, учениця Барвінківського ліцею №1 Барвінківської міської
територіальної громади Ізюмського району Харківської області
Керівник: Черна Олена Володимирівна, учитель української мови та літератури*

Вже скоро вересень покличе нас до школи,
А на душі холодна ще зима...
Той ранок не забуду я ніколи,
Як мама прокричала: «Діточки! Війна!»
Ми не могли іще тоді збагнути,
Що смерть і горе прийде у наш дім!
А дім наш – Україна рідна,
Ми до війни щасливо жили в нім!
Цвіли сади, і колосились ниви,
Життя котило воза колесо...

Ми кожен день майбутньому раділи,
Та в мить одну все вибухом знесло...
Зруйновано міста і рідні села,
Розбиті школи, зірвані мости...
Та не зламати український люд нікому,
Про вільну Україну говоритимуть світи!
Про той народ, який не стане на коліна,
Не скориться проклятим ворогам,
Про матерів, які чекають сина,
Про друзів, що допомагають нам...
Я знаю: прийде час і стихнуть вже гармати,
І не впаде на землю ні один снаряд!
Розквітне Україна-рідна мати,
І зацвіте, як пишний, неповторний сад!

МРІЯ

*Бухтіярова Марія, учениця Харківської гімназії № 23
Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Міхненко Інна Вікторівна, заступник директора*

2020 рік

Колись і ця закінчиться війна,
І бранці всі додому повернуться
Я уявляю, ось прийшла весна,
Птахи співають, дітлахи сміються.
Немає більше страшної біди,
Не чуто вибухів, гармати не стріляють,
І в українському Донецьку літаки
З усього світу знову зустрічають.
Уже сім років ніччю, під Різдво
Одне і теж загадую бажання:
Хай прийде мир, скінчиться ця війна,
А з нею і людські страждання!
Для мене Харків рідним містом став,
Він красень, велетень, зразок мистецтва,
А на душі все ж спокою нема -
Болить мені, зі сходу я, з Донецька ...

28.01.2021

Південний теплий вітерець
Різотрав'ям зі сходу дихне,
Спогад дитинства мені
Він із собою несе.
Краю поранений мій,
Серце тобою тривожу,
Вічність не бачились ми
Та забути тебе не можу.
Голос рідного міста мені
Невгамовний приніс вітерець,
Я почула, він тихо сказав:
«Повертайся. Сумую. Донецьк»

20.12.2021

Я майбутнє твоє, Україно,
Подивись в мої синії очі,
В них побачиш ти тугу і розпач,
В них душа моя виє й клекоче,
В них побачиш ти вибухів відблиск,
Мій Донецьк, що у пеклі палає,
Смерть синів своїх, горе і сльози,
І війну, що сім років триває.
Подивись в мої очі, країно,
В них надія живе, не вмирає.
Все закінчиться, лихо минеться,
Буде мирним поранений крає,
Подивись в мої очі,
Рішучість там палає.
Смілива і сильна
Вирушаю в життя,
І в серці ти зі мною,
Моя Україно.
Я майбутнє твоє, Україно,
Ти прокинешся
Вільна, могутня,
Нездоланна, прекрасна і сильна,
Тільки вір у своє ти майбутнє.

01.03.2022

Страху не має. Зовсім. Тільки злість.
І ненависть. Така, що кров'ю очі заливає.
Мій Харкове! Тримайся любий мій,
Найкращий, найсильніший крає!
Ти встоїш. В пеклі і крові
Своєю мужністю весь світ ти надихаєш.
І вибач, мамо, що російською кажу:
"Русский военный корабль! Ну ты сам знаешь..."

11.02.2022

Зима-зима, мете і замігає
І спогади, і душу, і життя,
Своїм чуже я місто називаю,
Та до свого чи буде вороття?
Ну що сказати, ніде правди діти,
Дивлюся я на світ крізь дим війни.
Мої однолітки? Вони такі ще діти...
Та і нехай набудуться дітьми.
Нехай ніколи не пізнають, не почують
Як стогне серед вибухів земля,
Як гинуть люди, як міста руйнують,
Птах чорний над степами як кружля.
Зима-зима, чомусь я хочу знати -
Скінчишся ти, скінчиться і війна,
Розквітне світ і пташки заспівають,
І мир на землю принесе весна.

НЕСКОРЕНА УКРАЇНА

*Верховодова Богдана, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів № 138 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Мікус Людмила Олександрівна, учитель
української мови та літератури*

Україна незалежна.
Це – так.
І треба вам прийняти
Цей факт.
Ніколи вам кайдани
Не надіти
На цей народ,
Що хоче вільно жити.
Ніколи і нікому
Не принизити країну,
Що називається велично
Україна.
Бо є в Україні
Незламная сила,
Яка не дає впасти їй
На коліна:
Незламні, кремезні
Міцні вояки
Стоять на сторожі
Своєї землі.
Мій тато – один з них,
І я цим пишаюсь,
Тому Україну
Ніяк не зламають.
Завжди вона буде
Боротись до скону,
Велика, могутня
Від Сяну до Дону.
Нехай майорить
Блакитний наш стяг!
Не зможете
Дух наш зламати ніяк.
Україна незалежна.
Це – так.
І треба вам прийняти
Цей факт.
Коли зрозумієте
Істину цю,
Тоді й складете
Ви зброю свою!

Я ЧАСТОЧКА ВІТЧИЗНИ СВОЄЇ

*Гахова Марія, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №138 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Сулова Ірина Василівна, вчитель української мови та літератури*

Я часточка Вітчизни своєї!
Усе зроблю заради неї.
Нехай живе вона безхмарно і красиво
Ворожим силам всім на заздрість і на диво.
Я часточка своєї рідної землі!
Хай не палають тут ворожії вогні.
Живи, міцній мій рідний край,
Вітчизно мила, люба, розквітай!

НЕЗАЛЕЖНА МОЯ УКРАЇНА

*Золотопуп Карина, учениця Комунального закладу
«Таранівський ліцей імені Героїв-широнінців» Зміївської міської ради
Чугуївського району Харківської області
Керівник: Хохрін Любов Миколаївна, вчитель
української мови та літератури*

Незалежна вільна Україна,
Кров'ю вмита, сонцем осявана,
Ти ніколи не стояла на колінах,
Наша ніжна сонцесайна панна!
Скільки років ти за волю б'єшся,
Слізьми й кров'ю шлях свій прокладаєш,
Ти ніколи не стояла на колінах,
Шлях до волі впевнено долаєш.
Я з тобою разом, мамо, буду,
Не покину тебе ні на мить,
Батьківщино моя нездоланна,
Лиш з тобою я хочу жити.
Хай калина схиляє віти,
Сонце ниви скрізь золотить,
Я не можу без тебе жити,
Вчитись, дихати, думать, любити.
Ти незламна, моя Україно,
Будеш вічно ти в світі жити,
Ти не станеш вовік на коліна,
Перемоги настане мить!
Сонце волі хай сяє в небі,
Вітер хвилями жито жене,
Буду вічно тебе любити,
І ніхто не змусить мене
Мову рідну свою забути,
І забути, хто ми такі,
Незалежну свою державу
Відбудуємо навіки!

ГОЛОСИ ВСІХ, ХТО ПОМЕР

Іванчихіна Катерина, учениця Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №25 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Першина Дарія Вікторівна,
учитель української мови та літератури

Ти, наче човен, пливеш.
Крізь хвилі, крізь бурі.
І як Посейдон тебе знищити хоче –
Спокійно пливеш крізь шторми.

Ти наче родич старий –
Все бачив, все чув.
Скільки війн вже узрів на віку?
Скільки шрамів залишила доля в тебе на ліку?

Не забуду той день.
Пам'ятаю все до, пам'ятаю і після.
Я знаю день, коли зупинилася пісня
І у квартирах піднялася завіса

Полум'я небо твоє розрізало,
Руки і ноги твої поламало.
І там, у підвалі, я чула твій хрип,
З вуст, де ще вчора, був промінь весни.

І хочеться вити, кричати, ридати!
Ми навіть не встигли з тобою попрощатись!
Розбиті будівлі, мертві собаки,
На дірках від куль намальовані маки.

Я повернуся, ми все відбудуємо,
Глибокі поранення твої залікуємо.
Збудуймо нове на уламках старого,
Хоч знаю, як буде це складно і довго.

Хочу почути музик на майдані,
Щоб наш синьо-жовтий підспівував, наче
Він все розуміє, і все відчуває,
Чує всіх тих, хто сьогодні не з нами.

МОЯ БАТЬКІВЩИНА

Імагаджисва Аміна, учениця Комунального закладу «Мереф'янський Медичний ліцей» Мереф'янської міської ради Харківської області
Керівник: Мироненко Юлія Юрївна, вчитель музичного мистецтва

Незалежна, незламна, єдина!
Більш у світі такої нема.
Це – моя Батьківщина,
Це – моя рідна земля!

Процвітай, величай, Україно,
Будь же сильною, йди до вершин,
Нехай мова твоя солов'їна
Дзвінко лине крізь сотні років.

ЗВІСНО, Є!

*Калганова Валерія, учениця Комунального закладу
«Харківська гімназія №13 Харківської міської ради Харківської області»
Керівник: Буслова Олена Олегівна, вчитель зарубіжної літератури*

Чи є у країни тіло? Звісно, є.
Чи є душа у країни? Звісно, є.
Чи є у країни доля? Звісно, є.
Чи є у країни ВОЛЯ? Звісно, є.
 Чи є у країни справа?
Чи є у країни СЛАВА? Звісно, Є!
 Чи є у країни діти?
 Чи є у країни квіти? Звісно, є.
 Чи є у країни зброя?
Чи є у країни ГЕРОЇ? Звісно, є!
 Є в УКРАЇНІ діти і квіти.
 Є в Україні герої і зброя!
 Є в Україні доля і воля!
 Дай, Господи, сили героям,
 Що б'ються за ВОЛЮ!
І тим, хто працює за кращу долю!
У нашої країни буде МАЙБУТНЄ!
Герої зробили його незабутнім!
 Вона вистоїть і переможе.
 Допоможи їй трішечки, Боже!
Але у НАШОЇ КРАЇНИ немає страху.
«велика російська держава», іди ти ...

МОЯ КРАЇНА

*Кириленко Вероніка, учениця Харківської гімназії №152
Харківської міської ради Харківської області*

Є на мапі чудова країна
Це наша ненька Україна
 З квітучими лугами,
 Родючими полями,
 З теплими морями,
 Зеленими лісами.
Цю землю гордий народ заселяє
 Її він любить, її оберігає
 До ворогу жалю не має
Добрих друзів сіллю зустрічає.
 Слава Україні!

КОЛИ ЗАКІНЧИТЬСЯ ВІЙНА?

*Краснікова Наталія Вікторівна, вчитель німецької мови
Харківської спеціалізованої школи I-III ступенів № 66
Харківської міської ради Харківської області*

Коли закінчиться війна?
Я так хочу скотч зняти із вікон
І змінити ці темні штори,
Хочу світла й сонця до болю!

Наче тихо, спокійно, ранок.
Чуєш горлиця протуркотіла?
Новий день — справ багато. Почали...
Раптом гримне десь, наче далеко
Починаєш знов «стрічку» гортати.
Ні, все тихо. Новин ще немає.
Певно, наші їм жару дали!

Цілий день справ багато . Вечір.
Знов за « стрічку» сідаєш -плачеш.
Боже, дай же сил їм-захисникам нашим!
Буде завтра, і ранок, і всі ми!!!
Україна незламна!!! Вовіки!!!

КРАЇНА МОЇХ НАДІЙ

*Коняєв Євген, учень Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №57
Харківської міської ради Харківської області. Керівник: Супрунова Олена Миколаївна,
заступник директора з навчально-виховної роботи*

Я мрію про тепле літо, яскраві зорі,
В країні моїх поезій, надій, пісень.
Про сонячне світло, лагідне Чорне море,
Куди люблю приїздити понад усе.

Я мрію про мирне небо над головою,
А в ньому птахів сріблястий спів.
Країну єдину й сильну для нас з тобою,
І теплі обійми нам дорогих батьків.

Та більше за все, сильніше за все я мрію,
Щоб діти країни світла, без вороття,
В гарячих серцях, плекаючи ці надії,
За мрії мої не платили своїм життям.

Моє почуття – велике воно і щире,
Зростає й стає міцнішим, а час пливе,
Моя натхненна мрія про Україну,
Нехай вона сторіччя живе.

Нехай вона, зневічена і розбита,
Підніметься і розквітне на самоті.
І може колись онуки наші чи діти
Прокинуться у країні моїх надій.

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

*Леонова Валерія, учениця Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №142
Харківської міської ради Харківської області. Керівник: Катриченко Карина Сергіївна,
учитель української мови та літератури*

Люба, мила Україно,
Ти для нас усіх єдина,
Ти для нас усіх рідненька,
Незалежна наша ненька!

Твою волю не зламати,
Та народ не залякати,
Орків знищимо повсюди,
Бо ми сильні й вільні люди.

Ворог нас не переможе,
Дух зламати наш не зможе.
Докладемо всі ми сили,
Щоб звільнити Батьківщину!

Все навкруг ми відбудуємо,
Перемогу відсвяткуємо.
Зацвіте наша країна,
Вільна й сильна Україна!

НАВІКИ ВІЛЬНА УКРАЇНИ

*Манжула Марина, учениця Харківської гімназії № 152
Харківської міської ради Харківської області*

Ти не побачиш щастя доти, поки його не втратиш хоч на мить.
Ти не відчуєш волі подих, поки неволя не навчить.
Такі прості здавалось би слова, проте їх важко зрозуміть.
Та Україна біль терпіти звикла, тому напевне й не кричить.
На щастя, пам'ятаю досі те небо чисте, голубе.
Неньку, не зажурену, як зараз.
Від думки серце знов шкребе...
Проте розквітнеш ти, державо.
Хоч ворог знов на тебе йде
Йому ні метра не забрати, ми виборемо всю тебе!
І незалежна Україна, згадає мирне те буття.
«Русському міру» нас не здолати, така в нас доля, мріяття.
Злу рашитському ми зможем протистояти, навіть ціною власного життя
Державо, ти вистоїш та переможеш, назад не має вороття!

ТИ ЗАВЖДИ БУДЕШ ВІЛЬНОЮ, УКРАЇНО!

Міняйло Анастасія, учениця Харківського ліцею № 141

Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Міняйло Світлана Анатоліївна, вчитель української мови та літератури

Мені лише буде 14, сподіваюсь,
Усе життя я в незалежній розвиваюсь.
Пишаюся тобою, Україно,
Хоча важка зараз година-
На землю нашу орки зазіхають:
Плюндрують, знищують та ще вбивають ...
Та не підкориться ніколи та країна,
Що носить горду назву Україна!
Ми вільні духом, серцем не лукаві.
Ще віддані своїй державі.
Нащадків козацьких не підкорити.
Зуміємо землю свою захистити!
"Душу й тіло ми положим за нашу свободу".
Гідна ньєнка Україна нашого народу .
Пишаюся країною героїв,
Україно, мої мрії всі з тобою .
Незалежна, вільна та соборна,
Наймиліша, дивовижна, неповторна,
Ще тисячоліття існуватимеш
І піснями душі чаруватимеш!

УКРАЇНА МОЯ

Отришко Ілля, учень Харківської загальноосвітньої

школи I-III ступенів №140 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Буряк Юлія Леонідівна, учитель географії

В якій живемо ми країні?
Так, в незалежній Україні!
Багатій, сонячній, квітучій
Де земля така родюча...
Школа, друзі, дім, родина –
Це моя все Батьківщина.
Харків – рідне місто це моє
Все тут гарне, все своє.
Нас навчають старших поважати,
Ніколи менших не ображати,
Землю рідненьку любити,
Завжди гідно й чесно в душі з богом жити.
Але війна базжально вміє руйнувати,
Життя в безвинних діток, навіть, забирати.
Підлий ворог лізе скрізь і всюди
За матінку-землю серце болить у грудях.
Як це зло з країни нашої прогнати!?
Всі пішли Вітчизну захищати
За незалежність і свободу воювати,
Рідну ньєнку визволяти,
Криваві, безжальні тривають бої,
Готові усі життя віддавати свої.
Хай воїнам мужнім бог допомагає
І їх усіх-усіх оберігає.

ОСТАННІЙ ДЕНЬ

*Павленко Катерина, учениця Комунального закладу «Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів №166 “Вертикаль” Харківської міської ради Харківської області»
Керівник: Несвітайло Олена Миколаївна, вчитель географії*

Сьогодні - останній день зими
Весна - передчуття тепла й літа,
А люди всі у полоні війни
І зараз їм це все не зрозуміти.

Для них вишневий цвіт в саду
Перетворився на краплини крові на асфальті,
Червоне полум'я, нібито в аду -
Це те, що було сонцем на закаті.

Безпечний ліс - то мінне поле,
Весняній легкості загрожує неволя,
Пташиний спів - то вибухи повсюди,
Але ж навіщо гинуть люди?!

Навіщо у весняний час духм'яний
Над своїми діточками плачуть мами,
Чоловіки вмирають без упину,
Нащо людині кривдити людину?

Живем ми у ХХІ столітті
Цивілізованістю славимось, еге ж,
А сваримося, як маленькі діти
Серед пісочниці, не поділивши меж.

Весна - це час пробудження життя,
Коли дерева струшують гілками
І одягають свіже молоде листя;
Коли земля красується квітками.

Весна - це час поезії і мрій,
Так а чому ж ми маємо втрачати надію?
Чому ми маємо хилитись в ноги тим,
Хто забирає в нас те, чим ми по праву володієм?

В безсонні вставаючи щоранку
Ми першим ділом обзвонюємо всіх.
Впадаючи у паніку щоразу,
Коли не чуємо вістей од них.

Нервово вдивляємось в новини,
Під час тривоги спускаємось в підвал,
І щиро, щиро молимося у небо,
Щоби ніхто із наших не постраждав.

Вони говорять, що прийшли
Всіх українців від власті рятувати.
Але якого дідька, всі вони
Мають право лізти до нашої хати*?
Невже у вашім розумінні
Рятунок сплутався з війною?

Якої дурманною травою
Ви всі обвиті? Путінóй?

Невже у вашім розумінні
Людські нещастя це жага?
Невже ви самі потерпіли б
Це руйнування від ворога?

Але на щось ви не надійтесь
Українці - козаки!
Досить з нас цих поневільнень.
Україна навіки!

Я вірю, що зеленої весни
Ми всі свободніше розправим крила,
І сказавши: "Україна навіки!"
Розірвем кандали Росії.

ВІЛЬНА УКРАЇНА

*Пономарьова Марія, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів № 130 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Хіль Юлія Вікторівна, вчитель початкових класів*

Діти повинні радіти,
Але сум в моїх очах,
Люди повинні любити,
Але війна – це жах!

Місто студентів стало
Містом зруйнованих стін,
Коли на країну напало,
Те, що встало з колін.

Ми збережемо гідність,
І віру теж збережем,
Ми не забудемо підлість,
І землю свою заберем.

Україна стане вільною,
Відсвіткуємо Перемогу,
На своїй землі, будем славить Бога,
І будуть діти радіти, тому, що бачать навколо
І будуть люди любити один одного, а не тільки себе.

УКРАЇНА МОЯ НЕЗАЛЕЖНА

Розумна Марія, учениця Комунального закладу

*«Харківська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 30 Харківської міської ради
Харківської області імені Героя Радянського Союзу С.О. Борзенка»,
Керівник: Глушак Марина Володимирівна, учитель української мови та літератури*

Україна моя незалежна,
Ти чому незалежна така?
Бо надія на краще безмежна,
Бо в нас сильна і тверда рука.
Нас рашистам не в змозі зламати,
Бо країна у нас всіх одна.
І все, що ми хочемо мати-
щоб була незалежна вона.
Незалежність- поняття глибоке,
В ній свобода, і віра, і лад.
Ми до неї завжди робимо кроки,
Не залишив дороги назад.
Незалежність-це віра в майбутнє,
Це право шляхом своїм йти.
Віра ця в українцях присутня -
і тому нас не перемогти.
Переможемо, здолаємо, відновимо,
Не "по-руській", не "по-поняттям".
Заживемо по-справжньому:
новим, яскравим і кращим життям!

ПРОМІНЬ СОНЦЯ

*Слива Михайло, учень Добренського ліцею Наталинської сільської ради
Красноградського району Харківської області*

Керівник: Семіон Наталія Олександрівна, вчитель української мови та літератури

- Незалежність, свобода! А що це? -
Син маленький у мами спитав.
- Ти в пітьмі уяви промінь сонця,
Що пробудження довго чекав.
І коли вже з'явився промінчик,
Силу духу в собі він зростив,
То ніякий пекельний камінчик
Збити з шляху його не посмів.
В душі кожного воля зростає,
Що, як сонце, освітлює путь.
І людина сама обирає
Про що мріять, як жити, ким бути.
А тепер уяви, мій синочку,
Що це світло затьмарило щось.
І звільнити нелегко це диво
У тяжкій боротьбі довелося.
Заповіт збережи для нащадків,
Щоб вони ні за які скарби
Не посміли його за продати.
Промінь волі, свободи, світи!
Нехай світить для нас, українців,
Незалежність повіки-віки.
Із своєї землі ми відгонем чужинців,

І відплатять вони нам борги.
За жахливі сирени, що душу здригають,
За зруйновані долі, життя,
За палаючі села, міста вибухають.
Вже в минуле нема вороття.
Нагадає Франко і Шевченко підкаже
З сторінок припорошених книг:
Тих, хто вузол неволі розв'яже,
Не забуде вже людство вовік.
Пам'ятай, мій миленький, що ти з України.
І неси своє гордо ім'я.
Не зганьби забуттям, якщо десь на чужину
Занесе раптом доля твоя.
Пригадай синє небо без жодної хмари
І безмежні пшеничні поля.
Це твоя неозора, безмежна, як море,
Вільна, щира, рідна земля.

УКРАЇНА

*Суверов Дмитро, учень Комунального закладу
«Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів №166 «Вертикаль»
Харківської міської ради Харківської області»*

Керівник: Крашенінікова Алла Дмитрівна, вчитель інформатики, класний керівник

Не залишу Батьківщини - не піду у москалі!
Не зважаючи на страхи не лишу своїй землі!
Ви загарбали будинок, розтрощили наш садок.
Разом з ним дитячі мрії посадили під замок.
Та ми все відремонтуєм і посадим знов садок.
Випустим на волю мрії. Вас навіки під замок.
Батько каже : "Не здамося! Не здамося Ми, Синок!"
Знову будем будувати Дім, Країну, наш садок!
Бо Наш дім- Це Україна! Україна, Сину - Ми
Москалям залишим пекло. Хай потонуть у вогні.

НАС НЕ ПОБОРЮТЬ!

*Тріль Юлія, учениця Комунального закладу «Харківська спеціалізована
школа І-ІІІ ступенів з поглибленим вивченням окремих предметів №16 Харківської міської
ради Харківської області імені В.Г.Сергєєва»*

Керівник: Ділменер Юліана Миколаївна, учитель зарубіжної літератури

Нас не поборють, навіть і
Не сподівайтесь!
Скорити нас не вийде, як не намагайтесь!
Бо зараз мужні ми
Та як ніколи сильні!
Наш дух незламний
Та непохитний.
Ми - українці, це значить
Серцем вільні!

Зібрали ми в кулак
Всю нашу волю,
З'єднались ми,
Хоч маємо на серці

Купу болю!
Ми знаємо, що наші воїни
Від ворогів
Нас захищають,
Та віддано
Від "орків"землю рідну
очищають!

Ми молимося
За нашу Україну!
За нашу неньку,
Нашу Батьківщину!
Нехай молитва
Пролунає, наче спів:
Нас не поборють,
З нами правда,
Україна - це наш дім!

ВІЛЬНА УКРАЇНА

*Харун Марія, учениця Харківської гімназії №152
Харківської міської ради Харківської області*

І буде мир, і буде воля,
І всі зустрінемося вдома!
Пройдемося парком,
Босоніж по фонтану.
І будемо довго ми дивитись
На переможний феєрверк.

Зустрінемося із друзями
У школі
І будемо вчитись як ніколи
Щоб відбудувати нашу
Неньку, вільну, незалежну
Любу Україну!

НАМАЛЮЮ УКРАЇНУ

*Харченко Дар'я, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №118 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Перерва Наталя Володимирівна, вчитель початкових класів*

Намалюю Україну,
Бо вона страждає
І хоча я ще дитина,
Та все відчуваю!
Намалюю янголяток
Життя щоб зберегли!
Голуб миру і світанок,
Щоб ми перемогли!!!
На весь аркуш намалюю
Синьо-жовтий прапор!
Наші символи ціную
Як батька і матір.
Малювала і співала:

"У лузі калина..."
Щоб навіки пам'ятала
Моя Батьківщина-
Про незламність сили й волю
Мужність і свободу!
Про величну нашу долю
Від Заходу до Сходу!
Я багато ще не знаю,
Бо я ще дитина...
Та я вірю, відчуваю -
В серці - Україна!!!

МРІЯ

*Чернишева Вероніка, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №142 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Кизименко Оксана Миколаївна, заступник директора з НВР*

Україна... Вільна, незалежна...
Крізь віки всі бачать її міць.
Про красу її співатимуть безмежно,
Навіть в час лихий і в спалах блискавиць.

За життя країни війн було чимало,
Кожен день змагались, ворогів долали.
За свободу власною боролись,
Бо не раз одною голкою вкололись.

Хочеш, може, намалюєм мрію?
Де переможний вітер в полі віє,
Там, де поруч маки й чорнобривці,
Там, де на землі нема убивці.

Мрію цю плекатимемо ніжно,
Хай вона летить у небо спішно.
І нехай почують всі на світі:
Україна знов засяє ясним цвітом!

І птахи вернуться знов у літо,
Соловейко заспіває в полі світлім.
І тоді збереться разом вся родина,
Й відсвяткує перемогу України!

Україна завжди буде незалежна,
І любов навік порине у всемежжя,
Наші люди будуть кращими у світі,
А сади заповонять пахучі квіти!

НАДІЯ НА СВОБОДУ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

Шах Аліса, здобувачка освіти Харківської спеціалізованої школи I-III ступенів № 80

Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Івченко Вікторія Олександрівна, педагог-організатор

І знову чуємо пісню сирен сумну,
І знову шукаємо схову,
І знову тривога і ніч без сну,
І знову, і знову, і знову.
Але віримо, знаємо, відчуваємо,
Що будемо чути пісні веселі над гаєм!
Як жити на повну усі пригадаєм!
Бо незалежність ми обираєм!
І віримо, що настане той час,
Коли повітря чисте й безтурботне наповнить нас,
І яскравіше сонце засяє,
Над нашим мирним краєм!

НАША БАТЬКІВЩИНА – УКРАЇНА

Шевердіна Валерія, учениця Харківської гімназії № 86 Харківської міської ради

Керівник: Шило Катерина Вадимівна, учитель української мови та літератури

Минають дні, минають швидко роки,
І час невпинно б'є щосили в дзвін.
Та є одне, що часу не підвладно –
Любов до рідної, священної землі.

Трембіта і сопілка гучно грають,
Шумить верба, співають солов'ї,
Ріка Дніпро й високі Карпати,
І вишиванка зроблена мені,

Лани широкі та поля безкраї,
Пісні дзвінки та мова чарівна –
Усе це є частинки України,
І українська неповторна в цій душа.

Країна-мати, наша Батьківщино,
У мене в серці всюди і завжди.
В душі тримаю Україну милу:
Поля, ліси і моря береги.

Хай пісня наша, славна Україно,
Злітає у безмежну блакить,
А мова твоя рідна, солов'їна
У кожній хаті радісно звучить.

Послухай, як струмок дзвенить блакитний,
Як гомонить ліщина у саду!
На Батьківщині є у мене рідна
Та стежка, по котрій іду.

І знову я схиляюсь на коліна
В молитві ширій в тихий час нічний
Молюсь за тебе, рідна Україно,
Мій рідний краю, серцю дорогий.

Ти – Україна! Слово незабутнє.

Моє минуле, спогади з життя,
моє сьогодні і моє майбутнє,
Бо іменем твоїм зовуся я!

КРАЇНА СИЛЬНОГО НАРОДУ!

Шурпо Вероніка, учениця Харківського ліцею № 141

Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Донець Наталія Анатоліївна, вчитель української мови та літератури

Прокинувшись посеред ночі
Всі відкрили свої очі,
Це не від безсоння, ні
Це ми побачили вогні.

Гучні, жахливі, чули взриви
Які трошили наші мрії,
І всі ці звуки впали в душу –
Нашу Україну рушать.

Ганебний ворог був безжальний,
Губив без сорому міста.
Вбивав все те що будували,
Ми дуже довгії літа.

І люд кричав йому: «Спинись!»
Благав усіх про допомогу.
Проте, всі бачили що ми
Країна сильного народу!

МИ ВІЛЬНІ ЛЮДИ МИРНОЇ КРАЇНИ

Яценко Діана, учениця Харківської загальноосвітньої

школи I-III ступенів №98 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Коломоєць Марія Вікторівна, учитель української мови і літератури

Ми вільні люди мирної країни,
Де навесні кругом усе цвіте,
Де символ - це червона калина,
А сміх - не щось буденне і просте.

Ми вільні люди мирної країни,
Де голос волі в молоді луна.
Ще від Франка, Шевченка, Українки
Навчилися ми премудростям життя.

Ми вільні люди мирної країни,
Що вирости на маминих піснях.
Душею й серцем - ми усі єдині.
Майбутнє наше в наших же руках.

Ми вільні люди, що козацьку волю
Несуть в своїх наповнених серцях.
Ми той народ, що звершить свою долю
І підійме жовто-блакитний стяг.

НАПРЯМ «НЕСКОРЕНИЙ ХАРКІВ»

ЛЮБЕ МІСТО

Барановська Анна, учениця Харківської загальноосвітньої школи

I-III ступенів № 130 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Ткачова Олена Миколаївна, заступник директора з навчально-виховної роботи

А чи знають птахи, що поряд війна,
Що гинуть люди на захисті своїх,
Що міста вже зруйновані вщент?
Та ще Харків стоїть, захищається,
Хоч від вибухів часто здригається,
Та краси він своїй не лишається.

Величний і гордий стоїть,
В ньому люди сміливі і сильні
Не злякає їх злоба й свавілля
В ньому діти незламні та вільні
Будуть грати в квача,
Будуть бити м'яча,
На ХАТОБі на скейті поїдуть
Долі красній своїй навздогін.
У найкращому парку на світі
Заспіваємо славний наш гімн

СТРАХУ НЕ МАЄ

Бухтіярова Марія, учениця Харківської гімназії № 23

Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Міхненко Інна Вікторівна, заступник директора

Страху не має. Зовсім. Тільки злість.
І ненависть. Така, що кров'ю очі заливає.
Мій Харкове! Тримайся, любий мій!
Найкращий, найсильніший крає,
Ти встоїш. В пеклі і крові
Своєю мужністю весь світ ти надихаєш.
І вибач, мамо, що російською кажу:
"Русский военный корабль! Ну сам знаєшь..."

* * *

Ти не рідний мені – найрідніший.
Добрий велетень, Харкове мій!
Мій чудовий, чарівний, прекрасний!
Місто щастя, надії і мрій!

Я люблю твій суворий характер,
Твою посмішку і волю кам'яну.
Мабуть, доля така: із тобою
Я зустріла вже другу війну.

Гордий красень, привітний, гостинний,
Зустрічав ти так радо гостей.
А вони не шкодують снарядів
Для жінок, і старих, і дітей.

Осягнути як? Як зрозуміти?
Горе, сльози і вибухів дим...
Російськомовні українці
Від росіян боронять рідний дім.

* * *

Як ти? Ми з родиною в підвалі
-Ми в метро. Вже тиждень. Дуже лячно.
-Кажуть школу зруйнували. Вже четверту.
-Відбудуємо. Ще краще. Однозначно.
-Слухай, ця ж війна в тебе не перша? Як було в Донецьку, пам'ятаєш?
-Як таке забути? Пам'ятаю. Розумію, що ти відчуваєш.
-Мама каже: «Треба їхати». Не знаю... Чи побачимося ми? Як ти гадаєш?
-Ми побачимося. Точно знаю. Ми повернемося у Харків, однозначно.
Буде травень, синє небо, зорі.
Буде сонце і сади в квітах,
Ми зустрінемося на порозі школи
Як раніше, ніби ми-діти.
І за руки візьмемося.
І Харків посміхнеться, дощиком вмийтий
Ми побачимо веселку над собою...
Треба встояти, ти чуєш? Треба жити!

30. 03.2022

ХАРКІВ – МІСТО-ГЕРОЙ

*Ведмеденко Анна, учениця Харківської загальноосвітньої
школи І-ІІІ ступенів № 56 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Кочерга Тетяна Володимирівна, вчитель української мови та літератури*

Сьогодні Харків у руїнах,
Болить і плаче Україна.
Ще не було у нас біди,
Життя кипіло до війни.
Росло і розвивалось місто,
Нікому не було тут тісно.
Дружили мирно всі народи й раси...

Аж ось прийшли прокляті невігласи.
Затьмарили нам сонце, мирне небо.
Нам миру руського від вас не треба!
У нас є все: природа, добрі люди,
Ми були, є, і в нас майбутнє буде.
Ви відчепіться, кляті, вже від нас!
Хай проковтне безодня усіх вас!

Засяє знову Харків,
і Салтівка всміхнеться.
Наш центр увесь відновиться,
Народ додому повернеться!
Усе ми відбудуєм ще краще, ніж було.
А раша хай нам заздрить.
Ми – велич, вони – дно!

Мій Харків героїчно тримає оборону,

Він з перших днів війни – від ворога заслону.

І дня в нас не було без обстрілів і крові,
Але ми не здаємося, бо люди в нас чудові!
Ми на своїй землі, за нами правда й воля!
І не зламає нас ворожа злість, сваволя!
Вас більше, та крутіші – ми,
Ми з Богом, а ви з демоном війни.

Ми помстимось за Бучу та Ірпінь,
І Оленівку не забудем.
Ще прийде уві сні до нас померлих тінь,
І совість вас до скону мучить буде.

Я вірю в те, що правда переможе,
Ми будемо жити краще, ніж жили,
Що згине все до нас вороже,
Наш Харків буде славним навіки!

ХАРКІВ – МІСТО ГЕРОЙ

*Завгородня Тайсія, учениця Харківської загальноосвітньої
школи І-ІІІ ступенів №138 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Сулова Ірина Василівна, вчитель української мови та літератури*

Я харків'янка! І єдність наша сила.
Славетне місто Харків об'єднане в віках.
Хоч як би нас ворожі сили не косили,
Та стоїмо ми міцно на ногах!
Ми харків'яни! І сила духу наша така міцна, її не подолати.
І ворогам наш Харків не зламати,
Бо незважаючи на обстріли ми живемо, саджаємо ще квіти.
Нас харків'ян не знищити, не вбити.
Я щиро вірю, що над Харковом веселка ще заграє.
Пташині зграї в парках заживуть.
Дитячий сміх, пісні тут залунають,
Бо віру в краще вороги не зможуть знищити, її не вб'ють!

МІСТО-ГЕРОЙ ХАРКІВ- МОЯ БАТЬКІВЩИНА

*Змій Олександр, учень Комунального закладу
«Харківська гімназія №13 Харківської міської ради Харківської області»
Керівник: Самофал Людмила Миколаївна, учитель української мови
та літератури*

У лютий час. У місяць лютий
Біда прийшла до нас у дім.
Холоне серце в мене в грудях..
Але здаватись я не звик.
І знову чути, як в повітрі
Крізь зелень парків і садів,
Мов зойком раненого птаха,
Лунає канонади спів.
І час застиг на вік. Чи на хвилину?
І знову в повітрі пролуна:
«Тримайся, Харків, любий, рідний..»
Та біль жахіття не мина.

Живи, мій Харкове, не корися,
Ти переможеш, знаю я.
І в славній книзі України
Залишиш ти своє ім'я.
Місто-герой Харків...
Україна.
Моя Батьківщина.

МОЙ ЛЮБИМЫЙ ГОРОД ХАРЬКОВ

*Ігнатенко Карина, учениця Комунального закладу «Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів № 15 з поглибленим вивченням окремих предметів Харківської міської ради Харківської області»
Керівник: Редько Наталія Володимирівна, вчитель географії*

Мой любимый город Харьков!
Великий из великих городов!
В тебе нет ненависти, злости,
Есть свет, есть радость, есть любовь!
Есть парки, скверы и фонтаны,
и детский смех повсюду есть...
Точнее был...
Однажды, зимним утром
Война пришла...Прощения ей нет!
И побежали, полетели, поехали толпой.
А кто? Куда? Зачем? - никто не понял.
Средь них один начальник с пробитой головой
Давал приказ: "Вперёд!"
И потекла река размером с морем.
Река крови, река ненастья.
В тот миг миллион людей лишились счастья.
И побежали кто-куда: в Прибалтику, на запад, в штаты.
Искать там жизнь, искать другое счастье.
А нет его...Весь город опустел, пропали души...
Ведь счастье там, где вырос ты,
Ребёнком был, и в мяч гонял...
Не спрятать сердце! Ни закрыть глаза, ни уши.
За счастьем ты гонял...И не догнал.
Ведь счастье - это мама с папой,
Родные, близкие, друзья.
И самый главный - город Харьков!
Ведь без него совсем нельзя.

МІЙ РІДНИЙ ХАРКІВ!

*Комаров Мирослав, учень Харківської гімназії №152
Харківської міської ради Харківської області*

Мій рідний Харків.
Пів року вже минуло майже,
А цій війні нема кінця.
Мій рідний Харків,
Із болем в серці я згадую
Твої такі рідні місця.
І парк Шевченко,
І Сумську, і Саржин Яр такий рідний.

І літні теплії прогулки разом із друзями мої.
Я мрію знову повернутись до парку Горького твого.
І щоб нарешті вже збагнути,
Що Харків вижив. Харків мій.

ХАРКІВ'ЯНАМ...

Літвинова Дар'я, учениця Комунального закладу «Харківська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів № 92 Харківської міської ради Харківської області імені Героя Радянського Союзу П.П. Набойченка»
Керівник: *Калашнікова Марина Ігорівна, вчитель української мови та літератури*

Я дихаю минулим і сучасним.
Блакить небес влилась в мої річки.
Вас обіймаю в затишному парку,
Промінням ліхтарів торкнусь руки.

О, Харків'яни! Серце в моїх грудях
Думками вашими, турботою бринить.
Для кожного хай оберегом буде
Церковних дзвонів невгамовний плин!

Лютневим ранком вдарили гармати,
І залунав над містом вий сирен...
Нестерпно боляче раптово стало...
Земля здригнулась від усіх терен!

І чую стогін, чую плач дитячий!
«А можна із ведмедиком в підвал?...»
«А ми повернемось колись?...»
«А де мій тато?...»
Я чую все! Біди людської шквал!

Міцніше за міцне! І ви незламні!
О, Харків'яни! Сила моя, міць!
Я вірю, все повернеться і буде!
З любов'ю в серці! Тільки збережіть!

МІЙ ХАРКІВ

Мармаза Іван, учень Харківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №104 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: *Макаренко Наталія Іванівна, вчитель англійської мови*

Харків – велике Українське місто.
Нас не зламати ордою рашистів.
Кроку не пройде російська навала,
Зникне назавжди, як не бувало.
Є в нас красиві майдани, церкви.
Будемо гнати русню до Москви.
Є в нас квітучі ліси і поля,
Є в нас земля для могил москаля.
Всі ми згуртовані й сильні містяни,
Назва почесна: ми – Харків'яни!
Місто красиве, улюблене, чисте,
Мов із перлин золотистих намисто.

Нас захистять Українські солдати,
Мудрі бійці знають - як воювати.
Воля і правда нікуди не зникне,
Буде життя в нас – жовтоблакитне.
Сіємо жито, пшеницю, насіння,
Твердо тримається наше коріння.
Харків – фортеця і всі ми єдині!
Смерть ворогам! Слава Україні!

ХАРКІВ – МІСТО-ГЕРОЙ!

Москаленко Вероніка, учениця Комунального закладу «Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів № 15 з поглибленим вивченням окремих предметів

Харківської міської ради Харківської області»

Керівник: Редько Наталія Володимирівна, вчитель географії

Харків - то місто-герой!
Місце бравих та сміливих українців.
Шлях, де ми лежим під ворогом, не той.
Ми ж збираємо на фронт гостинці.
Прийняли удар одним із перших.
Та нескореним ставав наш дух.
Мчить до перемоги світлий вершник.
Окупанте, біжи додому "друг".

Колись з'явилась у світі вільна держава,
Волю духу та свободу прославляла жваво.
Був у неї наче "братик", та не рідний зовсім.
Жити не давав все, робив із літа осінь.
Та вона була розумна, відділилася швидко
Він цього не потерпів (той без неї бридкий),
Розум їй туманив, намагався стерти
Хроніку, що всі століття не давала вмерти.
Та ж своє минуле творила старанно,
Виривав він все, що міг, залишаючи рани.
У лиху годину, зовсім глузд поїхав.
У її свободу лапи той запихав!
Та не знав дурненький, що малий тут він,
Волю не міняєм на рабство взамін!

НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ

Постевничий Назар, учень Комунального закладу «Пасічанська гімназія» Зміївської міської ради Чугуївського району Харківської області

Керівник: Плотнікова Т.О., педагог-організатор

Незламний Харків, вічний і величний,
У серці нашім ти, як талісман,
І якби ворог день і ніч не нищив
Тебе, мій Харків, не здолає народ!
І ЗСУ не дасть цього зробити,
Ми віримо у долі поворот, сконає ворог, в небуття відійде,
Щасливо буде жити мій народ.
Тримайся, Харків, ми з тобою завжди:
У дні щасливі і у дні біди. Ти наше місто, давнє, рідне, славне,
Тебе ми любимо всі: і я, і ти.

Настане ще щаслива мить
І Харків парками ізнову зашумить,
І голуби на площах в небо злинуть.
А вороги навiк, назавжди згинуть.

НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ

*Сiверчук Полiна, учениця Харкiвської загальноосвiтньої
школи I-III ступенiв №98 Харкiвської мiської ради Харкiвської облaстi*
Керiвник: *Сiверчук Оксана Станiславiвна, учитель української мови та лiтератури*

Любий Харкiв - ти мiй Герой....
"брати" хотiли дух зламати...
Горiло все, ми змушенi були тiкати...
Розбили все навкруг: лiкарню, школу, зоопарк...
Як тяжко жить в чужiм краю,
За тебе думати й гадати....
І знову телефон до рук беру,
То вайбер, то новини-телеграм....
Ракети понiвечили будiвлю,
Життя прекрасне вкрали у людини,
Малеча сиротою залишилась...
А по дорозi пес бiжить,
І кiшка злякано м'явчить...
Як тяжко думати, гадати...
Думками знову там - у мiстi, у родинi, в хатi...
Я Бога кожний день прощу -
Дай вистоять солдатам...
А ворог б'є i день, i нiч...
То iскандером, то фосфатом....
Непереможнi та незламнi думки надiї:
"О рiдний Харкове, тримайся ти, вояче!"

НЕСКОРЕНИЙ ХАРКІВ

*Тупiкiн Володимир, учень Комунального закладу
«Харкiвська гiмназiя №13 Харкiвської мiської ради Харкiвської облaстi»*
Керiвник: *Самофал Людмила Миколаiвна, учитель української мови та лiтератури*

Пiд синiм грiзним небокраєм,
У вишиванцi дощовiй
Весь у руiнах, мов у ранах,
Нескорений ти, Харкiв мiй!
Якщо прислухатись до вiтру,
То вже не стримувати слiз.
Вiн вiсть менi про рани мiста,
Про горе, вибухи принiс.
І я згадаю рiдне мiсто,
І екопарк, і парк розваг,
Фонтани струменiв прозорих,
Садочок, школу, перший клас.
Це все було. Це все минуло.
Ми подорослiшали вмить,
Щоб мiсто рiдне захистити,
І ворога перемогти.
Та не забути нам нiколи

Держпрому грізного ходу.
Як він тримав тут оборону,
Ворожу стримував орду.
Лети, мій Харкове величний,
Крізь час! Крізь горе і біду!
Будуй! Танцюй! Будь кращим!
З тобою я дороги всі пройду...

ХАРКІВ – МІСТО-ГЕРОЙ

*Тандигов Паша, учень Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №98 Харківської міської ради Харківської області,
Керівник: Магуріна Світлана Миколаївна, вчитель географії*

Харків! Додав до краси своєї
Славному назву - місто-герой!
Розкривши обійми для полеглих
Не боявся через кров пролитих!
«Гілля калин похилилося»
Від пекучих куль, ракет.
Серце в грудях розірвалося
Від дитячих плачів, материнських ридань.
Не забув ні на мить рід свій козацький,
Тримаючи прапор як смолоскип у темряві,
І тризуб нещадний у руці,
Хочеш жити у світі та чистоті!
Ворог не зміг змісти
Ні хліба, ні солі зі столу твого,
Дісталася тобі золота пшениця,
Переборов, відібрав, повернув назад,
Щоб годувати нею дитину свою!
Ліворуч-прильоти, сирени та гул гармат.
Праворуч-робітничий народ, збирання врожаю.
Кожен, як солдат свого фронту,
Захищає, воює перемагаючи!
Харків! Моє славне місто,
Ось побачиш, кожна крапля сліз та крові
Поливатиме стійкі дуби!
Станеш щасливішим і гордий!
Рани твої лікують сонце та любов!
Я тут народився, виріс і навчаюсь,
Над твоєю землею веду боротьбу,
За мир, за волю борюся.
Над ворогом гідно перемогу отримаю!
У тебе в тилу армія:
Лікарі, комунальники, вчителі...
Народжуються сотні немовлят
На місці героїчно загиблих батьків.
Харків! Моє місто-герой!
Ми духом сильні, не здамося!
Ми харків'яни, страху не маємо!
Незабаром, у День Перемоги побачимось!

НЕЗДОЛАННИЙ

Турченко Євгенія Володимирівна,

*заступник директора з навчально-виховної роботи
Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №25
Харківської міської ради Харківської області*

Півроку війна... Ти тримаєшся, рідний!
Півроку страждань, мій Харкове сильний!
Постійная біль, і розпач, й розлуки...
Чекаєш на нас, простягнувши нам руки!

Ти є, моє місто, ти не можеш не бути!
Ти віриш у нас, розриваючи пути!
Ти – місто-герой, ти – скеля велична!
Ріднесенький Харків: надія одвічна!

Твій дух не зламати, і віру не вбити!
Ти – символ єднання, і нас не спинити!
Ти наш переможець, плече і підтримка!
Ти кожного серця важлива частинка!

Ти – сила, ти – віра, ти – серце країни!
Пишаються всі синами твоїми!
Не став на коліна, мій Харків незламний!
Ти вистоїш, знаю, кремінь нездоланний!

Я бачу мій Харків в тиші, на світанку,
Спокійним і мирним від ранку до ранку!
І парки зелені, і музика ллється...
Все буде, мій Харків! Це все повернеться!

ХАРКІВ - НЕЗЛАМНЕ МІСТО

*Хаджаж Далія, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №25 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Першина Дарія Вікторівна,
учитель української мови та літератури*

Харкове рідний, місто моє - ти герой!
Вистоїш все ти у світі
Незламною, стійкою стіною.
За кожного, за рідного,
вистоїмо й помстимось.
Безстрашна одна ми сім'я -
велика та щира,
як Батьківщина моя.

Ми зв'язані ніби, душею ми тут,
із Харковом нашим,
який пройшов сотні мук.
Ми вистоїм, зможемо,
незламний і сильний народ!
І будемо жити щасливо,
цінуючи кожний момент
і буде у кожної людини,

свій переможний happy end.

Вірте, ми зможемо, рідні!
Харків ще буде сіяти!
Ми будемо гуляти ще тут,
Навчатись, любити, жити
без тортур і мук.

Все буде, тримайся,
Харкове наш!
Засяєш ще знову, як яскрава зірка
У наших казкових снах ...

ЕССЕ ПРО СВОБОДУ ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ

НЕЗЛАМНИЙ НАРОД УКРАЇНИ

*Безкровна Єлизавета, учениця Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів № 57 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Удовіченко Лілія Геннадіївна, учителька української мови
та літератури*

Із 24 лютого українці потерпають від війни. Я б навіть сформулювала точніше – масової цинічної війни. На жаль, жорстокі реалії змушують нас коригувати життя під небезпечні умови. Колись звичні свобода й незалежність, безпека та спокій сьогодні доводиться виборювати кожному з нас щоденно й ревно. Однак незламність народу України вражає весь світ.

По-перше, ми згуртовані в поглядах і мріях. Ще довго люди захоплюватимуться історією про те, як за три доби українці зібрали 600 мільйонів гривень на купівлю безпілотників Bayraktar TB2. Українці вміють і хочуть допомагати. Війна до нас вдерлася у 2014-му, і за вісім років ми не лише загартували свій дух, але й сформували потужний волонтерський рух, що став унікальним явищем. Сьогодні роблять добрі справи майже всі: і дорослі, і маленькі, незважаючи на місце проживання й професію. Це єднання відбулося під синьо-жовтим прапором і під «Ще не вмерла України і Слава, і Воля». Де б сьогодні не були українці, скрізь майорить наш національний прапор, його кольори – стали символом незалежності. Величний гімн пробуджує відчуття гордості й непохитності на шляху до омріяної Перемоги.

По-друге, кожен із нас сьогодні стоїть на варті спокою України: хтось на полі бою, ризикуючи власним життям, а хтось його рятує, дехто волонтерством, освітяни продовжують сіяти зерна знань, багато хто продовжує працювати й підтримувати економіку країни. Ми й далі навчаємося, працюємо, мріємо, як відбудуватимемо та розвиватимемо Україну, прославляючи її на весь світ, адже ми – незламні та непереможні.

По-третє, українці завжди були, є і залишаються вільними. Нікому не вдасться нас зламати. Свобода тепер – це не просто невід’ємна складова національного менталітету, це і є сама Україна, кожен із нас, кожне місто. Найбажанішою мрією всього народу є вільна Україна у своїх визнаних світом кордонах, звільнення окупованих територій Луганської, Донецької, Херсонської, Запорізької, Харківської областей і Автономної Республіки Крим.

Ми любимо свою батьківщину, поважаємо і знаємо її історію, захоплюємося її культурними надбаннями, залюблені в мову. І це ніколи не зміниться, адже ми українці – вільні й незламні, сильні та непокорені, непереможні як ніколи.

Після нашої Перемоги хтось обов’язково напише книгу про ці страшні події, і світові відкриються захопливі історії про численні подвиги українців. Кожен, хто став на захист батьківщини, – Герой: Віталій Скакун, «Привид Києва», Герої битви за Гостомель, Олександр Оксанченко, Збройні Сили України, Національна гвардія, прикордонники, рятувальники, поліцейські та кожен українець.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ – КРИЛА УКРАЇНИ

*Білай Марія, учениця Харківської загальноосвітньої
школа І-ІІІ ступенів N 98 Харківської міської ради Харківської області,
Керівник: Козир Наталя Іванівна, учитель біології*

Україна має тисячолітню, тернисту історію, основа якої – обличчя людей. З першого погляду смиренні й беземоційні, але якщо вдивитися, риси можна помітити: зведені на перенісці брови та стиснуті уста – маленькі передвісники величезної прірви у серці. Прірва ця тягне та з'їдає, але спонукає до дії й боротьби.

Моя країна століттями формувалася в отруйному і нещадному диму війн, у гулі чвар та криків, до тремтіння пронизливих і відчайдушних, та в сліпучому сьайві вогнів пожеж, наче самоцвіт. З одного боку ніжно-ніжно блакитний, з відблиском блакитного, а з іншого – справжнісінький бурштин, що кольором, на жаль, нагадує полум'я минулих пожеж. Та колір цей ніби увібрив у себе лише найсвітліший відтінок – жовтий. Стискаєш міцно та водночас обережно, а якщо впаде? Якщо зламаю необтесаними, невмілими руками, порушу це злиття прохолоди небесної синяви й переливів текучого меду? Та це ілюзія. Цей діамант, насправді міцніше сталі, стоїчно світить і тримається не перший місяць й рік. Та хто б не намагався розколоти у крихти – лише поцяткував дрібними подряпинами руки. Але... Чому ж?

З якої такої чудернацької матерії був створений цей самоцвіт? Зі прагми до незалежності людей, схожих за метою й думками. Боротьби за право існування «я», «ми» й самого незмінно-головного в житті сильної людини – свободи.

До чого нещасними й зникловолими стають люди у неволі! Та треба пам'ятати – голоси, що постійно намагаються заглушити, без боротьби за свою свободу, з часом і справді втрачають дзвінкість і усіяку жвавість. Тож, українці, брати мої, від сходу до заходу, від півночі до півдня візьмемо один одного за руки, подолаємо ту страшну навалу, що сунеться, не дає жити, творити... Відбудуємо нашу незалежність!

УКРАЇНСЬКА ЛІТЕРАТУРА

ЯК ІНСТРУМЕНТ НАЦІОНАЛЬНО-ПАТРІОТИЧНОГО ВИХОВАННЯ

*Білошенко Крістіна, учениця Комунального закладу «Мереф'янський Медичний ліцей»
Мереф'янської міської ради Харківської області*

Керівник: Назаренко Ірина Володимирівна, учитель української мови та літератури

Війна змусила мене звернути увагу на сучасну українську літературу й дізнатися, що болить у сучасних авторів та про що вони пишуть. Прочитавши роман Сергія Жадана «Інтернат», зісканувала у себе почуття провини за те, що мало цікавилася подіями Донбасу з 2014, не приділяла достатньої уваги війні на сході України, не переймалася долями біженців, яким ще тоді довелося покинути домівки та змінити життя; не захотіла розібратися, чому хтось зміг прийти і забрати частину нашої території, і як їм це вдалося; не думала, що відчують люди, які були змушені залишитися у себе вдома, але під іншим прапором, бо то був їх будинок, у якому народилося не одне покоління, корінням в який вони дуже глибоко проросли і просто не змогли відрізати частину себе, аби стати внутрішньо/зовнішньо переміщеними особами; не цікавилася, який саме «руській мір» прийшов на завойовану територію, а тому була не готова зустрітися з ним 24 лютого 2022 вже на території всієї України, коли ця ница та підла нація вирішила о 5 ранку бомбити нашу державу.

Але ж я просто підліток, який хотів насолоджуватися своїм життям та не занурюватися у політику! На жаль, така позиція (навіть підлітка) не виховує справжніх громадян країни, але зараз я відчуваю свою відповідальність за безхмарне та незалежне існування моєї держави. Я вважаю, що молодь зі шкільного віку повинна бути зануреною у громадську діяльність, бо ми є майбутнє нашої країни і від нас залежить, чи будуть знову повторюватися такі війни, чи прийдуть якісь сусіди, аби «захищати» наше бажання розмовляти недержавною мовою.

Література є дзеркалом нашої історії, вона допомагає нам краще зрозуміти життя та себе. У випадку із «Інтернатом» Сергія Жадана вона попереджала нас про ймовірне майбутнє на всій території України. Дуже шкода, що не прочитала цей роман раніше. Сергій Жадан ще

тоді чітко описав у творі на прикладі окупованого Донбасу все, що може статися на території України, якщо не зупинити цю сусідську нечисть. На жаль, тепер всі ми отримали досвід війни і знаємо, як це ховатися від бомбардувань. Напевно, це було необхідно для нашого національного самовизначення. А всіх жителів України, які ототожнюють себе з «великим руским народом», було б доречним відправити жити на своїх «необ'ятних русских землях» та не приходити в чужу хату зі своїми законами. Бо в нас тут «своя правда, і сила, і воля».

УКРАЇНА ПОЧИНАЄТЬСЯ З ТЕБЕ!

Бойко Вікторія, учениця Добренського ліцею

Наталинської сільської ради Красноградського району Харківської області

Керівник: Резнік Оксана Михайлівна, вчитель української мови та літератури

*Єдність – ось запорука перемоги,
у війні або мирі – все одно.
Г. Ролленгаген*

Україна – країна волі. Кожна людина в ній вільна. Таким споконвіку був єдиний закон. Колись нас уже хотіли позбавити волі, але народ не пав на коліна і став боротися за своє. Тоді і з'явилися хоробрі люди, яких називали гордим йменням – козаки. Вони мужньо боролися за свій край. «Ніхто та ніколи правити нами не буде!» Так говорили вони. Волю та мужність їхню зламати не вдалося, вистояли вони в жорстокій боротьбі. І ось через роки, на землі волелюбного народу ввірвалися вороги. Горить усе, вмирають люди, та вогонь в серцях ще не погас. «Ми вільні! Нашу волю не зламати! Не підкоримось нікому!»

Пішов на війну старий батько, син, комусь він брат, дядько. Плеч - о - плеч стали до бою давні вороги. Воля – ось, що їх зараз об'єднало. Бо ми волелюбні. Духом падати негоже, бо захищають нас сильні духом та тілом воїни. Багато часу вже пройшло, не одна річка розлилася. Та люди, що ходять по цій святій, політій кров'ю землі, не змінилися і ніколи не зміняться!

«Ми є. Були. І будемо ми! Й Вітчизна наша з нами». І ці слова Івана Багряного підтверджують наші сьогоднішні вчинки.

24 лютого 2022 року. Цей день можна називати по-різному. А я б його назвала днем, коли ми всі стали однією дружньою родиною.

Ми навчилися розуміти. Найперше, розуміти людей. Тому що ми всі різні, але біда у нас спільна. Ми всі подорослішали, стали більш серйозними. Розуміємо, що від нас залежить не тільки наше життя, а й життя інших. Ніхто не вимагає від нас героїчних вчинків. Виявляється можна потіснитися, перейти жити до однієї кімнати, щоб в іншу вселилася родина біженців із Харкова. Донедавна ніхто і подумати не міг, що ми знову використовуватимемо в своїй мові таке страшне слово. А ще можна вдома нав'язати шкарпеток для наших бійців. Або віддати улюблену іграшку для дівчинки, яка переїхала з Ізюма. Безліч вчинків, які здавалося б для нас нічого не варті, можливо, навіть комусь врятовують життя. А взамін ми отримуємо тихе, ласкаве «Дякую».

А найбажаніші слова, які я хочу почути: «Доню, лягай спати, бо завтра до школи».

Я хочу навчатися. За партою, в своєму галасливому класі. На перервах бешкетувати. Щоб мене хвалили та сварили вчителі. А після уроків бігти додому, щоб допомагати мамі. Хочу щоб моя маленька сестричка ніколи не чула вибухів, не знала, що таке бомбосховище, а літаки в небі були тільки мирними.

Я вірю, що такий день скоро настане. Адже Україна – це країна свободи, миру, благополуччя. В історії нашої держави було багато лихих сторінок, але ми їх пережили. І ця сторінка буде перегорнена. Наш волелюбний народ зробить все, щоб над нами було мирне безхмарне небо і сяяло сонце, адже даремно наш прапор синьо-жовтий.

До цього дня ми не замислювалися, хто живе в Україні. Ніхто не звертав увагу на те, якої ти національності. Тому що ми всі були рівні і вільні. А зараз ми всі однієї нації, ми - Українці. І я пишаюся тим, що люди, які взагалі не розмовляли українською мовою, вивчають мову держави, яку вирішили підтримати в такий важкий час. Щоб ніхто не міг сказати, що Україна, це не держава.

А ми – це Держава. У нас є своя мова, історія, любов, повага до себе та до інших, а також прагнення. До свободи, миру, волі. Тому що в нас є герої. І в тилу, і на фронті. Ми всі є героями, які виборюють право на життя. Бо, як сказав Іван Світличний: «Вітчизна – це не хтось і десть, Я – теж Вітчизна».

ПРИВІТ, МАРІЧКО

*Бухтіярова Марія, учениця Харківської гімназії № 23
Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Міхненко Інна Вікторівна, заступник директора*

Привіт, Марічко. Привіт. Тобі п'ять. Ти бешкетниця і улюблениця всієї родини. Родина в тебе велика: мати, батько, сестра, бабуся й дідусь, кіт і собака. Ти живеш у чудовому місці, тихому та затишному. Донецьк зовсім поруч, і кожної неділі ви відвідуєте цирк чи театр, чи просто розважаєтесь у парку Щербакова.

На порозі Новий рік. 2014. Загадуй бажання, Марічко. Пиши листа Святому Миколаю і клади його до морозильника. Загадай щось дуже-дуже дитяче. Велику іграшку. Ляльковий дім. Чи планшет. Усі наступні роки ти будеш загадувати тільки одне бажання – щоб скінчилася війна. І кожного року будеш класти листа для Святого Миколая. І знов і знов будеш благати: «Не треба іграшок, цукерок! Не треба новий телефон! Хай скінчиться війна і ми повернемося додому!»

Ти знайдеш свої листи. Усі до одного. У тринадцять років. Мама дбайливо сховає їх до альбому з фотокартками. Ти посміхнешся гірко: «Відправити би ці листи чарівнику, та де ж знайти його адресу?»

Ти співай Марічко, співай частіше. Батько запише твої пісні на відео і буде передивлятися. Передивлятися нескінченно. Під час обстрілів, коли ви з мамою поїдете, а він залишиться один.

А ще, знаєш, частіше відвідай сестру та бабуся з дідусем, малюй їм малюночки, розкажуй вірші та співай. Прийде час, закриють усі блок-пости, і ви не будете бачитися роками. І кожного разу, коли вони наберуть твій номер, ти будеш робити глибоке зітхання і казати штучно-веселим голосом «Привіт, у мене все гаразд». Будеш розказувати веселощі, новини. А потім кластимеш слухавку і тихо плакатимеш...

Бешкетуй, Марічко! Малюй на великому папері, який батько закріпив на стіні твоєї кімнати, долоньки з сестрою, грайся своїми іграшковими плюшиками, бався з котом, катайся на гойдалках. Коли ви поїдете, ти будеш часто згадувати ці часи, як найщасливіші.

Радісного Нового року, Марічко! 2014 на порозі і в тебе попереду ще цілих півроку дитинства.

Привіт, Марічко, привіт! Тобі тринадцять. Вже третій Новий рік ти зустрічатимеш у Харкові. Спочатку було важко. Дуже. Новий дім, нова школа, нове, незнайоме місто. Здавалося все зовсім чуже. А потім з'явився кіт. Звичайний, сірий кіт. І в новому будинку у тебе з'явилася своя кімната. І ти об'їздила і обійшла пішки пів-Харкова. І закохалася в нього. Ти почала писати вірші. Перші - про Донецьк і Харків. Ти почала брати участь у конкурсах. І несподівано перемагати. В тебе з'явилися справжні друзі. І справжні читачі. Тобі цікаво у школі. І школа в тебе класна.

Скоро Новий рік. 2022. І в тебе попереду майже два місяці щастя...

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ТА СВОБОДА УКРАЇНИ МОЇМИ ОЧИМА

*Глазирін Микита, учень Комунального закладу «Шелестівський ліцей Коломацької селищної ради Богодухівського району Харківської області»
Керівник: Пономаренко Надія Володимирівна, класний керівник*

Можна дуже довго розмірковувати про те, що для мене означає Україна.

Для мене Україна – це, перш за все, моя Батьківщина. Україна для мене все, що в мене зараз є, і я цим дуже пишаюсь.

Україна – це країна зі своєю культурою, мовою та історією. Незалежність України – це свобода, це дім, в якому можна створювати свої правила.

На превеликий жаль, зараз Україна переживає тривожні та гіркі часи. Але Україну ніхто і ніщо не зламає, бо вона незламна. І в цьому їй допоможе наш український народ, тому що ми вільні, розумні та працьовиті люди. Разом ми є дуже великою силою. Разом ми непереможні.

НЕЗДОЛАННІСТЬ ТА ЄДНІСТЬ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

*Грега Богдан, вихованець гуртка ракетомодельювання комунального закладу «Центр позашкільної освіти “Мрія” Харківської міської ради»
Керівник: Гахов Олег Олександрович, керівник гуртка*

24 серпня вся Україна відзначатиме чергову, і не останню, річницю незалежності. Це свято показує жагу нашого народу до свободи. Питання незалежності є ключовим протягом всієї історії України. Особливо актуальним це є сьогодні, але багаторічна історія показала, що український народ не здолати. Причиною нездоланості є багато факторів, але існує один ключовий – єдність.

Цьому є багато прикладів: створення великої кількості гуманітарних центрів та гуманітарної допомоги, чисельні збори на потреби як воєнних так і звичайних громадян. До допомоги долучаються люди різного віку, від дітей до пенсіонерів.

Гарним прикладом є Валерія Єжова, якій 10 років, вона грала в шашки на вулиці та не програла ні одній партії, бо вона чемпіонка світу, а всі виграні кошти передала Сергію Притулі до його фонду.

І навіть, якщо де-хто вважає, що допомога незначна, то слід розуміти, що будь-яка допомога є вкладом до нашої перемоги. Навіть проста розмова, що допоможе заспокоїти людей довкола, вже є значним вкладом. Не слід забувати і про звичайних працівників, що незважаючи на небезпеку, продовжують працювати, допомагаючи нашій економіці.

Також єдність українців згуртувала довкола себе багато іноземців з усіх кутків світу.

Окрему величезну повагу слід виразити ЗСУ, що незважаючи на чисельну перевагу ворога вдало обороняються та навіть наступають на деяких напрямках, демонструючи сміливість та професіоналізм.

Всі ці фактори дарують впевненість в невідворотності перемоги українського народу над спільним ворогом.

Ми не забудемо нікого, хто допоміг Україні та українському народу в скрутному становищі.

Не забудемо. Переможемо. Відбудуємо.

ТІЛЬКИ ДО ПЕРЕМОГИ!

Диннік Оксана, учениця Комунального закладу «Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів з поглибленим вивченням окремих предметів №16 Харківської міської ради Харківської області імені В.Г.Сергєєва»

Керівник: Мельник Тамара Станіславівна, вчитель початкових класів

Я харків'янка! Люблю своє місто з чудовими парками, музеями, квітами, проспектами, будинками. Але зараз я про це тільки згадую. Моє місто в ранах з першого дня війни. Ми з мамою переїхали до міста Львів, а тато, він лікар-хірург, залишився у місті і рятує життя захисникам. Він дуже втомлюється, іноді тижнями перебуває у лікарні, оперує.

Люди живуть у місті в постійному страху: іноді не виходять зі своїх будинків, під час обстрілів міста ховаються в підвалі. Я вважаю, що це дуже страшно, коли містом їздять танки, ходять озброєні солдати, гинуть від снарядів люди. І ця сітка, яку матуся та інші жінки плете кожного дня у Львівській школі, ніби межа «до» та «після».

Крізь сітку я бачу світло, що нагадує щасливі роки до 24 лютого: в пам'яті школа, цікаві уроки, зустріч з друзями, екскурсії, дитячий майданчик...

Ось я сиджу за першою партою, в окулярах, і роблю сніговичка. А це до Дня рідної мови розгадуємо ребус.

Нам дуже подобалось виготовляти листівки-щасливі до Дня Щастя. Ми дарували їх кожному вчителю, робітникам школи. Ще багато згадую цікавих місць мого міста. Сумно...

Та ось стою по цей бік сітки, яку плете матуся і вірю, що це все для перемоги! Так говорить і матуся.

Я малюю Перемогу! У Львові є хостел, де діти розмалювали стіну, я також брала участь.

Wonder Space хостел в м. Львів

Якби чарівник запропонував мені загадати бажання, яке обов'язково збудеться, то я б обов'язково попросила в нього: «Збережи наше рідне місто! Збережи Україну! Нехай буде мир! Я проти війни!». Україна переможе! Я вірю, що повернуся до рідного міста, до рідного будинку, школи, класу, друзів.

НЕЗАЛЕЖНА УКРАЇНА

Донець Марія, учениця Харківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів №142 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Труш Марина Михайлівна, вчитель історії

Непереможна та нездоланна Україна. Скільки сенсу містить цей вислів.

Рідна та незалежна країна, вибита за для нас нашими могутніми пращурами кров'ю та честю.

Пишаюся своїм цілеспрямованим і гордим народом, який на протязі кількох століть боровся за право називатися вільним та незалежним.

Вважаю, що моя незалежна Україна – найкраща у світі, тому що наші діди як ніхто інший довели, що ми варті своєї історії, свободи та істинного духу справжнього нездоланного народу. Звісно, отримане право на власну долю далось не з легкістю, але наш народ витримав всі випробування. Та пишатися можна не тільки нашою історією.

Треба лише зупинитися на мить і подивитися на чарівну красу України: безмежні степи, зелені ліси й долини, високі блакитні небеса!

Що є кращого на світі?

Я справді щаслива, що народилася і живу на такій чудовій, багатій, мальовничій землі.

Мій рідний край! Овіяний вітрами історії, оспіваний у піснях та віршах...

Любити свій край – це по-перше означає не бажати йому зла, поважати мову, культуру, літературу, побут, історію...

А найголовніше – не бути байдужим і робити все на користь України! Український народ, як і кожна людина, має право бути господарем у своєму домі, на своїй землі і самому вирішувати свою долю. Безмежна любов

кожного громадянина до своєї України допоможе піднятися їй з колін і відродитись!
Сьогодні Україна вільна, суверенна держава, яка будує нове життя, життя яким будуть жити наші діти.

Годинами можна перераховувати всі плюси, відмінності та особливості України, та основне, що у кожного є шанс на незалежність.

Із самого початку кожному дається особливий шанс – вирішувати усе самим, а особливо, чи залишатись незалежними, чи залежати від чогось чи когось.

Ми вирішуємо, чи йти з дому в це свято, чи лишитися з родиною. Розмовляти з тією людиною, чи просто перестати розмовляти з усім світом, замкнувшись у своєму невеличкому світі фантазій.

Незалежність для кожного різна, правильно?

Моя незалежність у тому, хто я є, і ким мене бачать інші. Можливо, в майбутньому я стану кимось відомим, чи буду працювати кимось непомітним, це залежить від мого вибору...

Але щоби зробити цей вибір, потрібно буде зробити інший, правильно навчатись.... Це ж також вибір? Я самостійно вибираю, як хочу виглядати в чужих очах, ким хочу бути в майбутньому, і цей вибір у мене є.

Я маю право на те, щоби відрізнятись, фарбувати волосся чи почати писати вірші, малювати картини. У майбутньому матиму право голосувати за того, хто цього вартий, незалежно від чужої думки, – це Моє рішення.

Кожен день я роблю вибір, наприклад, сказати «Привіт», чи просто промовчати, і ніхто мені не скаже слова вперек, тому що я вирішила зробити саме так.

Моє майбутнє залежить від мене, залишаючись повністю моїм вибором. Буду залишатися собою в будь-якій ситуації, тому що незалежно від події я є собою, бо живу в незалежній країні.

Прокинувшись 24 лютого від слів «вставай, почалась війна» кожен з нас змінив своє ставлення до України.

Спочатку всім було дуже страшно, але наш народ ніколи не здається, ми всі віримо у наші Збройні Сили України і йдемо до перемоги.

Перший день війни. Ніхто не спить, лунають сирени, панує паніка і страх, крик дітей, та велика кількість людей на кордоні. Всі в паніці біжать з країни.

День другий. Черги в тероборону, у школах діти плетуть маскувальні сітки. Всі допомагають військовим, готують їм їсти, збирають кошти на армію.

День третій. У кожного панує гордість за свій народ, за наших військових і нашого президента. Щира допомога та підтримка від інших країн, яка дає зрозуміти що є хороші люди. Тепер у кожному куточку світу знають про нашу неньку Україну. Сильну, незламну, вільну, незалежну державу.

І так вже шість місяців...

Кожен почав ще більш любити свою країну, розуміючи, що вдома найкраще. А дім – це Україна.

Наш патріотизм та позитив вбиває ворога, тому що ми одне ціле, так як об'єдналися українці не об'єдналися ніхто. Зараз ми свідки створення нової історії, в майбутньому ми будемо згадувати це з сльозами на очах, за свій народ, за наших героїв, які жертвували своїм життям аби врятувати державу.

Багато українців були змушені виїхати за кордон, вони тікали від ракет, які потрапляли в їх домівки. Але в душі кожного є Україна, рідне місто, куди всім так хочеться повернутися.

Після перемоги усі повернуться додому, ми відбудуємо країну і поїдемо на море в Крим, куди вже 8 років так мріємо потрапити.

Наша вільна та незалежна держава буде згадувати ці дні з гордістю за перемогу та сумом за народом та героями, які загинули.

Ніколи українці не пробачать цієї війни.

Той народ для нас – ворог назавжди.

Все буде добре, Україна – понад усе!

Якщо уявити на мить, що думки справді матеріалізуються, а бажане – колись здійсниться, то я хочу помріяти про майбутнє України.

Наша країна – незвичайна. Не знаю іншої такої країни, де б за ідею свободи полягла така кількість героїв, молоді та вояк.

Всю свою історію Україна намагається довести, що вона – вільна, самобутня та незалежна країна. Їй постійно доводиться боротися з загарбниками, відстоювати свою територіальну цілісність, захищати свою культуру та незалежність.

Майбутнє України я бачу визначеним. Закінчиться та пора, коли треба буде доводити кожному загарбнику, кожній світовій країні, що вона сильна, самобутня держава, яка має право існувати та розвиватися.

У майбутньому, Україна нарешті стане міцно на ноги, а українці пишатимуться своєю державою не лише на словах. Вони поважатимуть закони, історію та культуру свого народу.

Кожен українець почуватиметься людиною в цій державі, почуватиметься захищеним законом та впевнено зможе звертатися до будь-яких послуг. Люди не боятимуться звертатися до лікарів, адже там працюватимуть лише висококваліфіковані спеціалісти, які радо і чесно допомагатимуть людям, не очікуючи додаткових подяк. Люди віддаватимуть своїх дітей в державні школи, університети з впевненістю про те, що їхні діти отримають якісну, сучасну, належну освіту. Українці довірятимуть судам, звертатимуться у випадку війни до поліції, котра віддано захищатиме населення довіреного їм міста.

Люди ходитимуть до українських магазинів, купуватимуть українські продукти, не переймаючись за їх якість.

Адже в майбутній Україні все створюватиметься найкращим, найякіснішим чином. Крім того, українці будуть заможними людьми. Вони зможуть подорожувати, зможуть відпочивати без проблем у будь-якому куточку країни, всі відчуватимуть себе одною родиною.

У майбутній Україні всі будуть щасливими. Кожна людина матиме величезні можливості для реалізації себе. Людина без проблем зможе отримати кілька разів освіту, започаткувати свій бізнес, поїхати у навколосвітню подорож. Українці будуть освіченими людьми, для яких не існуватиме світових кордонів. Вони знатимуть багато мов, багато подорожуватимуть, розвиватимуться як особистості.

А найголовніше – в Україні буде мир.

Більше ніколи в майбутньому Україна не знатиме жаху війни, не буде більше ніяких переселенців, гуманітарних катастроф, днів пам'яті та скорботи. Україна існуватиме в мирі і жодна країна світу не зможе більше посягнути на українську державу, на її недоторканість, бо це буде найпрекрасніша країна в світі, а прекрасне руйнувати – гріх.

Сподіваюся, майбутнє вже зовсім поруч. Бо так хочеться, щоб все було саме так.

НІХТО НЕ ЗМОЖЕ ПЕРЕМОГТИ КРИЛАТУ ДУШУ УКРАЇНИ!

Елькіна Анетта, учениця Харківської спеціалізованої школи

I-III ступенів № 170 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Завадська Лариса Михайлівна, учитель української мови та літератури

Двадцять третього лютого нашої школі виповнилось тридцять років. Цей ювілей, а ще більше підготовку до його святкування, не забуду ніколи. Різнокольорові блискучі кульки, в яких відзеркалювалися наші щасливі обличчя, викладали у формі великого серця. Під вибухи сміху, дотепних реплік підтягували його до височенної стелі та раділи, коли воно нарешті так переможно розмістилося посеред класу як символ нашої єдності та безмежної любові до рідної 170-ої. Нам подарували величезний торт, яким потім разом насолоджувалися, згадуючи курйозні епізоди шкільного життя. Святкування планувалося ще з тиждень. У багатьох із нас було хоч греблю гати ідей, творчих задумок... Це було напередодні.

Ранок наступного дня приніс дикий подив, розгубленість, невіру у можливість того, що відбувається навкруги. Але реальність вже впевнено перефарбовувала наші яскраві мрії й сподівання у камуфляжне забарвлення, чорні кольори, налаштовуючи нас на нову дійсність. Так в моєму рідному Харкові починалася війна. Та сама, яку нам показували в історичних

фільмах, на сторінках підручників та по телевізору. Та війна, про яку з сумом в очах розповідали наші бабусі та дідусі. Їхні розмови лякали й насторожували, виявляючи нерозуміння, як одна людина може свідомо вбивати іншу, як один народ може спокійно, холоднокривно нищити другий?

Порожні вікна харківських будівель лякають своєю чорнотою, ніби все живе й світле назавжди їх залишило, уподібнюючись до тих, хто став причиною цих руйнувань. Місто тихе, набагато менше світла й радості, більше дірок та темряви. Серця людей сповнені страхом, тугою та надією. У повітрі пахне гаром, смертю, небо забарвлене в сірий колір, під ногами хрумтить сира зимова земля. Здається, холод триватиме вічно.

Але харків'яни вже давно опритомніли, подолали свій перший страх і твердо знають, що рідне місто ніколи не впаде, адже в нього свої статура, характер, здатність завжди жити за особистими правилами. Погляньте: он серед лиха гасять пожежі, розбирають завали, готують їжу, лікують постраждалих, саджають численні квіточки й надихають на перемогу своїми картинками й піснями. Хто може перемогти крилату душу України?! Чи не той, хто звик жити чужими думками й чужою волею?

Наші жалюгідні вороги погано вчили історію людства. Вони не знали, що код української нації – це століття гонінь, заборон та знищень; що ми є нащадками тих, хто важко пережив Голодомор, адже несподівано виявилися зайвими ротами. Ми завжди обирали свободу. Цього не зрозуміти тим, хто свою спустив за безцінь. Ми – це багаторічна історія тяжкої боротьби за незалежність, а наші вороги – це викрадені унітази та спідня білизна тих, кого вбили.

Наше духовне джерело, яке живить і водночас проганяє адреналін по судинах, – ненависть до ворога й впевненість у перемогу добра. Наші крила – це незламна воля справжніх героїв, їхня мужність, стійкість і впевненість, що за будь-яких обставин Батьківщина буде захищена.

Війна принесла нову жорстоку реальність, яку раніше могли уявити лише у творах Джорджа Орвелла. Але кожен українець, незалежно від того, в якому куточку земної кулі він перебуває, якою мовою говорить, стійко протистоїть безумству й свавіллю держави-терориста та прагне до подолання нав'язаних істин. Впевнена, що якщо серце людини сповнене любові та поваги до України, значить вона українець. А разом ми – найбільша небезпека для ворога.

Я вірю, що небо знову стане чистим, пролунає останній вибух – і українське сонце, лагідне, мирне, засяє над нами. І ми, як оті різнобарвні повітряні кульки, які колись залишилися в рідній школі, а зараз розвіяні по всій великій, безкрайній землі, зберемося в єдину родину рідної школи, рідного міста, своєї Батьківщини. Плекаймо віру, об'єднуймося в нашому великому серці любові, і хай міцніють крилаті сили України, сили добра й правди, як найвищої цінності життя, які ніхто не зможе перемогти!

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ!

Кислий Максим, учень Харківського ліцею № 141

Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Міняйло Світлана Анатоліївна, вчитель української мови та літератури

*Свобода не є афішею, яку читаєш на розі вулиці.
Це жива міць, яку відчуваєш у собі та навколо себе.
Фелісіте Робер де Ламенне*

Ця тема є дискусійною протягом останніх 230 років. Багато різних народів, які були ув'язненими в громіздких імперіях, зараз вільні. Імперії просто не змогли довго жити під натиском віри та прагнення в свободі своїх рабських провінцій. Ці колонії рано чи пізно вибухали протестами через невдоволення рівнем життя різних одиниць суспільства. І, колись, великі та, ніби, вічні створіння почали розвалюватись: спочатку по пальцях, потім по кінцівках та так, що залишилась тільки беззахисна голова.

Незалежність є невід'ємною частиною існування. Яка тварина захоче бути на ціпку у поводиря? Вона завжди буде висмикуватися, просити про звільнення та навіть докучати. Вона вирветься. Так і з людьми, групами, народами.

Австрія, Велика Британія, Франція - ті країни, що заявлять про цінності свободи та незалежності. Чи знають вони, що таке для них поневолення? І як важко в цих умовах не просто перебувати, а і виживати? А от українці - знають, на жаль. Наш народ не був вільним протягом довгого часу. 750 років - від завоювання Києва Батиєм у 1241 р. до розпаду СРСР у 1991 р. Та навіть зараз ми змушені це робити, опираючись російській навалі. Я - українець, і можу сказати, що таке воля.

Тільки з нею можна займатися чим завгодно без чужої згоди; думати не про минуле, а про теперішнє чи навіть майбутнє; милуватися красою держави, а не дивитися на тяжку дармову працю. Так сталося, що наша земля була всі ці роки під пануванням різних держав із різним урядом, традиціями та ідеологією. Переважну більшість років українців принижували, зневажали та намагалися стерти з обличчя землі слово "українці". Ми боролися; і наші зусилля були не марними. Тепер я можу вільно одягатися, обирати професію, писати цей твір. Це і є цінності свободи та за що ми боролися.

Прагнення свободи - інстинкт кожної людини. Його не можна відібрати, закріпачити чи продати. Він залишається з нею аж до смерті. Тому кожна людина має право на незалежність, група людей - на сумісну свободу, народ - волю нації. Хто скаже, що наша країна молода, всього 31 рік, знайте, їй набагато більше, просто рабське ярмо було скинуто зовсім недавно.

МОЯ УКРАЇНА

*Коваленко Дар'я, учениця Комунального закладу «Харківська спеціалізована школа I - III ступенів № 93 Харківської міської ради Харківської області імені В.В. Бондаренка»
Керівник: **Светлична Алла Володимирівна**, вчитель української мови та літератури*

*Моя Україна – то мамина ласка,
Червона калина, бабусина казка.
Це соняхи в цвіті, горобчиків зграя...
Я кращої в світі країни не знаю.
(Л. Савчук)*

24 серпня Україна відзначає найбільше державне свято – День Незалежності. Цей день є дуже важливим для кожного українця, особливо в цьому році.

Що таке незалежність? Що це слово означає? Що воно значить для мене?

Незалежність – сильна мудрість і мудра сила. Перш за все, це можливість говорити, висловлювати свою думку, хоч іноді може і не правильну, не боятися казати і відстоювати свою точку зору. Це здатність робити і визнавати помилки, приймати важливі рішення і вчитися прощати. Для мене незалежність – це, насамперед, вчинки, які здатні змінити народ, владу і саму країну. Але цілком не кожен зможе залишити вдома своїх дітей, всю свою сім'ю, свій дім і з високо піднятою головою поїхати на лінію фронту в АТО, у найгарячіші точки України, ризикуючи загинути від зброї ворога чи отримати тяжке поранення.

У цьому році, в цей день Україна та всі люди борються за свободу, яку в нас хочуть забрати. Саме всі ці події наштовхнули мене на думку, що незалежність – постійна боротьба, яка частіше за все оплачується дорогою ціною – життя - життям дитини, життям батька, життям матері, а іноді забирає всю сім'ю...

24 серпня - у цей щасливий для нас, українців, день народилася нова держава. Україна знову стала маленькою дівчинкою, почала нове, незалежне та суверенне життя. Цьогорічне свято нагадує нам про те, що колись нам вдалося розбити кайдани, і вселяє віру в те, що скоро настане мир й у нас буде другий День Незалежності!

Маю надію, що незабаром він настане, і в нашу країну нарешті прийде довгоочікуваний мир!

*І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі.
Т.Г.Шевченко*

СВОБОДА ТА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ УКРАЇНИ - ВІЧНА БОРОТЬБА

Кочура Софія, учениця Комунального закладу «Харківська загальноосвітня школа № 136 I-III ступенів ім. П. Д. Говоруненка» Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Сенченко Олена Миколаївна

*Рідний край
Красивий, щедрий рідний край
І мова наша солов'їна.
Люби, шануй, оберігай
Усе, що зветься Україна.
(І.Січовик)*

Свобода, незалежність, боротьба...

Наразі ці слова усвідомлюють ту страшну ціну, яка була і є заплачена, щоб жовто – синій прапор майорів у кожному українському місті. Український народ завжди боровся та бореться за те, щоб наша країна була самостійною, незалежною та вільною, щоб люди були щасливими.

Україна пам'ятає події Національно – Визвольної війни під керівництвом Богдана Хмельницького, окупацію російською та Австро – Угорською імперіями, Третім Рейхом. Але всі ці війни не знищили бажання народу до боротьби. Проблема боротьби за незалежність була актуальна завжди, особливо в наш час, коли російські війська окупували наші землі. Ще Революція Гідності показала перемогу народного духу над диктатурою Росії. І зараз ми кожний день гордимось подвигом українського народу у боротьбі за свою незалежність. Адже кожний українець знає, що це боротьба за своє існування, за свої права, за щасливе наше майбутнє. Ми повинні бути єдиними та відчайдушними у питанні захисту нашої країни, не боятися стояти на стороні правди та справедливості.

Я зараз знаходжусь за кордоном, але разом з усіма продовжую свою боротьбу за свободу. Ми разом з друзями виходимо на акції в підтримку України, ведемо боротьбу в соціальних мережах. І віримо: «Все буде Україна!»

ТІЛЬКИ ТИМ ІСТОРІЯ НАЛЕЖИТЬ, ХТО СЬОГОДНІ БОРЕТЬСЯ Й ЖИВЕ

Лінник Поліна, учениця ДПТНЗ «Харківське вище професійне училище сфери послуг». Керівник: Брунець Тетяна Михайлівна, викладач ДПТНЗ «Харківське вище професійне училище сфери послуг»

«Тільки тим історія належить, хто сьогодні бореться й живе»

У царині кожної національної культури з'являються геніальні особистості, які не лише творять свою епоху, але й визначають майбутню долю держави, народу. Сьогодні ми, українці, живемо в трагічну, але феноменальну добу, коли кожен, від Президента Володимира Зеленського до дитини-волонтера, вписує власні щирі рядки в літописи сучасної історії.

Найважливішою полум'яною мрією кожного українця сьогодні є перемога над російською агресивною навалою. І тому всі ми маємо визначитися, що здатні зробити заради наближення священної мети – подолання кривавого ворога й збереження державної незалежності. Існує, безумовно, багато ефективних способів боротьби: надавати посильну фінансову підтримку армії, бути волонтером, прихистати переселенців, виходити на антивоєнні акції в європейських країнах, «воювати» на інформаційному фронті, знищувати цинічного й безжального агресора в бою, жертвуючи найціннішим – життям...

Перед сучасними українцями постали й інші важливі історичні питання, зокрема майбутні політичні й культурні орієнтири нації. Як же чудово, що наша держава стала повноцінним кандидатом у члени Європейського Союзу! І кожен з нас має докласти зусиль, аби ця заповітна мрія стала реальністю.

Сьогодні, під час кривавої несправедливої війни, ми робимо ще один важливий вибір. Україна – єдина держава, а українці – неподільна нація, непереможний народ! Переконливим доказом цього стало те, що західні й центральні області нашої Вітчизни не тільки стали гуманітарним хабом, але й затишною домівкою для мешканців східних регіонів, які втікали від ворожої російської орди й смертельних обстрілів.

Наступний історичний вибір кожного українця – визначення не лише статусу, але й місця в серці нашої державної мови. Шкода, що деякі співвітчизники зраджують рідне слово та, наче манкурти, говорять мовою окупантів, називаючи це своїм громадянським правом.

У цей трагічний час, коли держава потерпає від агресивної армії країни-окупанта, батьки ховають загиблих синів і доньок, діти стають сиротами, ми, сучасні українці, маємо битися за нашу свободу й майбутнє щастя. Згадаймо пророчі слова національного генія Тараса Шевченка: «Борітеся – поборете, вам Бог помагає! За вас правда, за вас сила і воля святая!»

ВІЙНА...

Межерицький Максим, учень Комунального закладу «Коломацький ліцей імені Героя Радянського Союзу І. Є. Єгорова Богодухівського району Харківської області»

Керівник: Чижик Людмила Миколаївна, вчитель української мови та літератури

Війна увірвалася в моє життя так несподівано і стрімко. Зруйнувала все, що нам здавалося непохитним. Хоча чого так несподівано? Про неї говорять ще з 2014 року. Але мені, малому, тоді ще не було втямки, що це таке.

Тепер я старший – і розумію, про що говорять дорослі, коли промовляють страшне слово «війна». Розумію, від чого так хвилюється мама, коли спілкується з чоловіками у військовому строю. Я бачив учителів, що плели сітки, а матеріал приносили всі: і дорослі, і малі.

Я бачив, як односельці давали прихисток людям, що втікали від ворожих снарядів, рятувалися від смерті, та у нас у самих проживала така родина. Я бачив літаки, які проносилися над селищем, вертольоти... Увесь час хочеться помахати їм рукою. Вони ж бо наші, у нашому небі, над моїм селом.

До чого ж це я? Ми ж говоримо про Незалежність України... А це ж вона і є. Боротьба за незалежність. Говорять, що першопричиною військового вторгнення на нашу територію було нехтування мовою та історією, байдуже ставлення до культури, до символів України. Виявляється, що це дуже важливо!

Я сам собі пообіцяв, що буду гарним українцем, буду вірний своєму народові, буду вчити мову. Кажуть, що мова допомагає розпізнати «свого-чужого». Таке смачне слово «паляниця» рятувало людям життя!

Чого мені найбільше хочеться, спитаєте ви. Скажу. Нехай війна закінчиться швидше. Нехай повернуться додому тати, брати, сини. Тільки живими. Нехай їх дочекаються вдома. Нехай мої близькі також повернуться додому з далекого закордоння. Я за ними сумую. Нехай всі плачуть, але від щастя, а не з іншої причини... Нехай швидше закінчиться війна...

ПОКОЛІННЯ СМІЛИВИХ

Мінальян Карина, учениця Барвінківського ліцею №1

Барвінківської міської територіальної громади Ізюмського району Харківської області

Керівник: Новосел Вікторія Василівна, вчитель української мови та літератури

*«...Своє життя поклали на ваги,
І не вагались жодної хвилини.
Злякались, стинились вороги.
І ми сьогодні маєм – Україну!»*

О.Калина

Щодня, коли заходила до школи, з болем піднімала очі на меморіальну дошку при вході, щоб зустрітися поглядом з тим, хто віддав своє життя за мирне небо наді мною. Ця пам'ятна табличка красномовніше будь-яких слів розповідає учням мого ліцею, якою ціною здобувається право вільно жити у своїй країні. Вона свідчення нашої національної повноцінності. Як у поезії Тараса Шевченка українська свобода не мертва, а живе так, як завжди живе все те, що співає народ...

Женя Солодовнік... Його життя, як спалах зірки. Коротке, яскраве. 23 роки – і все життя. У нього було попереду скільки незвіданого. Юнак любив спорт і техніку, багато читав. Женя міг обрати будь-яку професію. Але на випускному вечорі чітко, без вагань сказав «Я

буду захищати Батьківщину!»). Батьки намагалися відмовити сина. Але він твердо відповів «Я йду служити, і не відмовляйте. Це мій вибір». Він був кращим серед кращих, мав велике мужнє серце, був чесною і порядною людиною, справжнім патріотом. Це про таких, як він, писав Кобзар:

Я так її, я так люблю
Мою Україну убогу,
Що проклену святого Бога,
За неї душу погублю!

У жовтні 2013 року Євген пішов до Збройних Сил України за контрактом, а вже у 2014 році юнак був у зоні АТО. Рядовий Євген Солодовнік міг проходити службу на пункті зв'язку, але попросився на передову. Тож БТР став його бойовою машиною. З визвольними боями він разом із побратимами йшов з одного населеного пункту буремного Донбасу до іншого. І ось Іловайськ... Щодня дзвонив і говорив, що в нього все гаразд. Востаннє мама розмовляла з сином 28 серпня 2014 року. Уся Україна чекала, що окупанти дадуть «зелений коридор» для виходу військ із Іловайського котла. Чекали і батьки Жені... Але найріднішого голосу вони не почули ні 29-го, ні 30-го...

Рідні сподівалися, що син живий. Нехай поранений, нехай у полоні, але живий. Хапалися за найтоншу рятувну соломинку: їздили в Дніпропетровськ, Запоріжжя, розмістили інформацію про пошук в соціальних мережах...

І тільки у лютому 2015 року за результатами ДНК було встановлено: серед загиблих в Іловайському котлі є останки і Євгена Олеговича Солодовніка.

5 лютого 2015 року всі жителі міста Барвінкового залишили свої справи, щоб провести в останню путь земляка, єдину дитину в сім'ї, справжнього воїна-захисника Женю Солодовніка. Важким було прощання. Ховали героя з військовим оркестром, під залпи салюту та спів Гімну України. Всього лише 36 днів воював юнак з терористами, але цього було достатньо, щоб проявити себе справжнім героєм. Він виконав свій військовий обов'язок перед самим собою, перед всіма нами, перед Батьківщиною, яку так любив.

Я не боявся, мамо, смерті, ні
Священна смерть за батьківські пороги!

Вже кілька років на подвір'ї Світлани Миколаївни та Олега Васильовича, батьків Жені, тихо. Їх майже не впізнати: худі, сиві, в очах невимовна туга. Від єдиного синопка залишилися тільки фото, акуратно складені в альбомі. На їхньому подвір'ї не лунатиме сміх онуків...

Ось така вона воля, незалежність. Та саме ці поняття завжди визначали рівень суспільної свідомості.

Наша незалежність надто щедро полита кров'ю кращих синів України. Хто ж, як не ми, повинні тоді жити щасливо!

Я вірю в те, що смерть нашого земляка не марна. Щодня дивлюся в світлі, сповнені надій на щасливе майбутнє, очі Жені і подумки обіцяю, що ми згуртуємося, щоб називатися народом!

Без сумніву, що меморіальна дошка Євгену Солодовніку не стане просто табличкою на стіні будівлі школи. Це вічна пам'ять про одного із тисячі полеглих у боях за Незалежність нашої держави. На подвигах героїв виростуть діти, які розбудують уже нову, сильну, єдину Україну. І пророчі слова Тараса Шевченка стануть сутністю кожного українця:

Полюбіте щирим серцем
Велику руїну.
Розкуйтеся, братайтеся,
У чужому краю
Не шукайте, не питаєте,
Того, що немає.
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда
І сила, і воля!

УКРАЇНА – ЦЕ НЕЗАЛЕЖНІСТЬ І СВОБОДА!

*Мінєєва Віолетта, учениця Харківської загальноосвітньої
школи І-ІІІ ступенів №142 Харківської міської ради Харківської області*
Керівник: Гапотченко Оксана Миколаївна, учитель української мови та літератури

Україна... Скільки в цьому слові сили і життя! Тільки українець вміє по-справжньому шанувати волю. День за днем ми відстоюємо нашу незалежність і йдемо до перемоги. Україна – це символ свободи і віри в славне майбутнє! Але чому вона? Що для нас незалежність?

По-перше, українці волелюбний народ, у ДНК якого закладено любов до свободи і непокірність. Історично склалося, що немає століття, в якому Україна не воювала б за свою незалежність. Кожна країна хотіла «нашого раю на землі» з економічної і територіальної точки зору. Нашу націю принижували до робочої сили і користувалися як могли. Але ми завжди перемагали. Слід згадати і наших козаків. Недарма їх назва з тюркської перекладається як «вільна озброєна людина». Саме вони захищали нашу свободу багато років, як зараз це робить ЗСУ. Ми йшли до мети не одразу, а повільними, смертельними шляхами. І не завжди наша незалежність була надовго. Звільнившись від одних, зазнавали репресій і пригнічення від інших. Така була наша доля. Все це, безумовно, впливає на нашу історичну пам'ять і цінності. Саме тому на першому місці в українця є воля.

По-друге, ми знаємо, як чудово бути вільними! Цього в нас ніхто не відбере. Вже майже тридцять один рік ми незалежні і наша мета – оберігати те, що є для нас найціннішим: волю. З 1991 року українці святкують День Незалежності двадцять четвертого серпня. Ця дата тільки підтверджує нашу волелюбність.

Отже, ми пишаємося нашою нацією. Немає країни на Землі, де так цінується воля. Свобода українця невмируща! І як писав наш славетний Кобзар:

«Не вмирає душа наша, не вмирає воля!»

ВРОГ МАЄ ІМ'Я

*Мішина Кіра, учениця Комунального закладу «Мереф'янський Медичний ліцей»
Мереф'янської міської ради Харківської області*
Керівник: Назаренко Ірина Володимирівна, учитель української мови та літератури

Зараз у просторі інтернету дуже багато новин та мемів, де росіян називають орками. І я вважаю, що ми робимо неприпустиму помилку сприйняття, коли вживаємо цю назву та підмінюємо поняття, тим самим дегуманізуючи ворога. Бо в агресора є ім'я - росія/росіяни.

Росіяни вбили пана Романа і тисячі українців. Росіяни мають на меті знищити все і вся українське. Росіяни крадуть зерно та унітази. Росіяни гвалтують. Росіяни підтримують діяльність свого президента і війну проти України. Росіяни мовчать. Саме росіяни, а не орки.

Вживаючи до них термін «орки», ми підсвідомо відділяємо військових армії росії від її громадян, а різниці немає. І в майбутньому дегуманізація, вживання інших назв щодо нашого ворога призведе до того, що молоде покоління українців, котре буде після нас, матиме ризик до пом'якшення відносин з нашим минулим і теперішнім супротивником, що може спричинити нову хвилю воєн та «спецоперацій». Політичні діячі, митці, державні службовці, всі, хто в побуті обговорює тему війни, а особливо пояснює дітям та підліткам, повинен використовувати безпосередньо власну назву ворога - росія. Більше того, коли окупант читає про себе як про ефемерного орка, росіянин слабо ідентифікує себе з тими злочинами, які вчиняє його земляк, і відмежовує себе від відповідальності і злочинної історії росії, виносячи себе за дужки цього рівняння.

Звичайно хочеться вживати всі образливі слова світу щодо агресора, але це зайве, бо їх не вистачить. Нам необхідно закарбувати у підсвідомості асоціацію «русский» злочинець, мародер, вбивця, гвалтівник, морально обділена людина, і я впевнена, що ми впораємося з цією задачею. Адже хто знає минуле та зробив висновки, той впевнений у своєму безхмарному та щасливому майбутньому.

КРОК ДО ПЕРЕМОГИ

Мищенко Софія, учениця Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №28 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: *Собко Олена Іванівна, вчитель української мови та літератури*

Війни... Скільки їх було на нашій землі! Остання - Друга Світова, про яку ми знаємо з підручників історії, інших книжок, фільмів, спогадів прабабусь і прадідусів. Здавалося, що війна ніколи не торкнеться нас.

Але... На світанку 24 лютого 2022 року сталося те, чого ми ніяк не могли очікувати. Війна прийшла на наш поріг, у наш рідний Харків! Усе змінилося майже за мить. Моя невелика родина з чотирьох чоловік збільшилась до вісьмох, бо Салтівку, на якій жили наші родичі, почали сильно обстрілювати, там не залишилось майже жодного вцілілого будинку. Рідні переїхали до нас, щоб вижити, щоб в них був дім, і ми радо прихистили їх.

Було дуже страшно, особливо коли над нашим будинком літали ворожі літаки, які скидали бомби на Харків, щоб знищити місто. Через це шибки у вікнах дзвеніли, і мені здавалося, що їх ось-ось виб'є вибухова хвиля. Це було і справді жахливо.

Пригадую, як у перші дні війни змінилися мої близькі. Розгубленість швидко минула, бо треба було щось робити. Усі, хто як міг, допомагали один одному. Тоді моя родина й почала займатися волонтерством. Ми почали забезпечувати питною водою тих, хто її потребував, бо у перші дні війни з цим були великі проблеми. Купити воду було неможливо: крамниці зачинені, а автомати стояли порожні. І тоді в тата з'явилася ідея влаштувати пункт питної води у нас вдома. Він почав активно шукати в інтернеті тих, хто міг би нам з цим допомогти. І знайшов! Він швидко зв'язався з благодійною організацією Rotary Club, і вони привезли нам спеціальну установку для фільтрації води, щоб вона була чистою та придатною для пиття. Щодня і зараз до нас приходять десятки сусідів, щоб набрати собі чистої та прозорої води.

Раніше я навіть і уявити не могла, скільки стареньких та маломобільних людей живе поряд. І тоді моя матуся вирішила допомагати їм харчами, ліками та засобами гігієни. Разом з такою ж небайдужою жінкою, яка і сама вже пенсіонерка, вони і досі звертаються по донати до різних організацій і фондів та продовжують розвозити пакети з гуманітарною допомогою мешканцям мікрорайону, які її потребують. Мама не шкодує ні сил, ні часу на цю роботу, а ми, у свою чергу, їй допомагаємо.

Не забуваємо й про воїнів, які самовіддано захищають наш рідний Харків. Вони також не залишились без турботи. Кожної неділі моя матуся з іншими жінками готує смачну «домашню» їжу для бійців ЗСУ, які чергують на блок-постах. З удячністю вони кажуть: «Ми ніби вдома побували і поласували маминими стравами!»

Я пишаюся своєю матусею та усією нашою родиною! Благодійність – це наш маленький крок до перемоги! У цей складний час харків'яни не впали в розпач, а об'єдналися і роблять усе можливе, щоб наше місто жило. Харків'яни – непереможні, українці - незламний народ!

ЇХ МЕТА – ПЕРЕМОГА

Невзоров Артур, вихованець Комунального закладу «Центр дитячої та юнацької творчості», гурток «Історичне краєзнавство», учень Будянського ліцею Південної міської ради. Керівник: Безрукова Тетяна Миколаївна, керівник гуртка «Історичне краєзнавство КЗ «ЦДЮТ» Південної міської ради Харківського району. Почесний краєзнавець України

На заняттях гуртка історичного краєзнавства керівник гуртка Тетяна Безрукова неодноразово розповідала нам про Харківський слобідський козацький полк; військові дії на території селища; про міст через р. Мерефа на Гатці (сучасна вул. Кооперативна), що відомий за архівними джерелами ще за 1847 р., як зручний для проходження артилерії; про наших земляків, що зі зброєю в руках захищали нашу державу. Я хочу розповісти про своїх земляків, які з 2014 р. воюють за незалежність України.

Володимир Підгорний закінчив Будянську школу № 2 у 2008 р. Був звичайний хлопець, трохи бешкетник, вчився нормально. Дуже цікавився історією України, рідного краю. Патріотичні ідеї були завжди важливі для Володимира. Він знав, що витoki сучасної російсько-української війни можна віднайти в період становлення російської імперії та її протистояння з українською державою у вигляді Гетьманщини. Своєрідною відправною точкою збройного конфлікту стала Конотопська битва 1659 р., де українські війська гетьмана Івана Виговського в союзі з кримськими татарами розбили московське військо. Тому не дивно, що коли в команді харківських ультрас, він познайомився з хлопцем, прізвище якого було Виговський, Володимир був впевнений, що вони потоваришують. Хлопці разом ходили на футбольні матчі, натхненно виконували «Гімн України» та «Червону руту», разом були учасниками Революції Гідності. Артем Виговський на рік раніше Володимира закінчив харківську школу № 32, пізніше був учасником громадської організації «Майдан», «Патріот України», «Чорні Чоловічки». Члени цих організацій не допустили розхитування ситуації на Харківщині в травні, в Маріуполі в червні 2014 р. У цьому ж році Володимир і Артем добровольцями пішли на фронт у батальйон «Азов», який на той час був найбільш боєздатним підрозділом Національної гвардії України. Головний принцип вояків цього полку – залізна дисципліна.

Після нетривалої військової підготовки хлопців відправили на фронт. Артем прийняв присягу 05.05.2014 р. у Києві, брав участь в боях за Мар'янку та Іловайськ у серпні 2014 р. Разом з Володимиром він обороняв Маріуполь, Павлополь, Комінтерново (Пікузи); побратими приймали участь у Широкинській наступальній операції, боях на Світлодарській дузі та інших військових діях.

Бойові звитяги товаришів відзначені Почесними грамотами Верховної Ради України, Відзнакою Президента України «За участь в антитерористичній операції», медалями «За оборону Маріуполя», «Захисник Маріуполя», відзнаками полку «Азов». Під час відпусток побратими приїжджали в Буди, Харків. Їх тут люблять, чекають. Артем минулого року вступив до Харківського національного аграрного університету імені В.В. Докучаєва. Одружився на моїй родичці. У них в серпні минулого року народилася донечка.

Володимир Підгорний закінчив Національний університет цивільного захисту України. Зараз його звання лейтенант полку «Азов», командир взводу.

З 24 лютого 2022 р. хлопці воювали за Маріуполь, тримали оборону на «Азовсталі». Володимир 27 березня отримав два кульових поранення. Його евакуювали останнім гелікоптером з «Азовсталі». Лікувався В.Підгорний в госпіталях Дніпра, Києва, Львова, Дрогобича. Під час повномасштабної війни після Маріуполя Володимира нагородили орденом «За мужність» III ступеня та медаллю «За військову службу». Після лікування Володимир повернувся на фронт.

Артем був до останнього дня на «Азовсталі». Українські захисники не віддали зброю росіянам. Усі бійці з «Азовсталі» здали зброю своїм офіцерам. З 16 травня Артем у полоні. Ми усі молимося за Артема. Я пишаюся героями сучасності – другом нашої родини Володимиром Підгорним та Артемом Виговським, батьком моєї троюрідної сестрички, для яких віра в Україну та її майбутнє, а також почуття відповідальності стали головними у житті!

МІЙ ТАТО

Нікітіна Олександра, учениця Харківської гімназії №163 Харківської міської ради Харківської області. Керівник: Трішина Олена Олексіївна

Я дуже люблю свою родину і пишаюся, що я УКРАЇНКА, я ХАРКІВ'ЯНКА. Родина в мене звичайна, так я вважала до 24 лютого. Цей день змінив моє ставлення до багатьох речей. Хочу трішки розказати вам про свого тата, ви зрозумієте, що я мала на увазі.

Мій тато – найкращий та особливий. Він завжди захистить, підставить надійне плече та допоможе в скрутній хвилині. Батько має дуже гарне почуття гумору. Окрім своєї роботи, у нього є ще й декілька хобі: лагодження комп'ютерів та волейбол. Працює мій тато в ДСНС. Особливо складно йому доводиться зараз, в такий важкий для людей час, коли триває війна в

країні. Поки на фронті йдуть запеклі бої, тато з іншими хлопцями з ДСНС у Харкові продовжують працювати цілодобово. З перших днів війни не шкодуючи себе та своїх сил, вони розбирають завали у різних районах міста, рятуючи життя інших. Але незважаючи на щоденні виклики, втому, тато залишається опорою і підтримкою нашої родини. Без нього я не уявляю свого життя, дуже ціную і люблю свого тата та пишаюся ним!

«НІ!» ВІЙНИ В УКРАЇНІ!

Поліщук Богдан, учень Комунального закладу «Харківська спеціалізована школа І-ІІІ ступенів з поглибленим вивченням окремих предметів №16 Харківської міської ради Харківської області імені В.Г.Сергєєва»

Керівник: Мельник Тамара Станіславівна, вчитель початкових класів

Моїм рідним містом є красиве місто Харків. Тут я народився, ходив у дитячий садок та школу.

Та в лютому місяці 2022 почалася війна, яка перевернула не лише моє життя і моєї родини, а й долю усією України. Назва місяця співпадає з обличчям ворога, який знищує мій Харків. А я 23 лютого вчив уроки, грав у футбол з однокласниками, разом із родиною сиділи на кухні вечеряли, говорили про сімейні справи та ще просив у батьків пограти на телефоні...

А зараз я не хочу грати на телефоні! Я не хочу бути «дитиною війни»! Я дуже хочу, щоб закінчилася війна і знову повернутися до рідної домівки, школи, друзів.

Я дуже пишаюся своїми батьками, які все роблять для перемоги. Мій тато захищає рідне місто, матуся працює волонтером від програми ЮНІСЕФ, допомагає біженцям, працює з дітьми і надає їм всіляку допомогу, а я намагаюся їй у всьому допомагати.

Ось дописи моєї матусі у фейсбуці:

«Продовжую бути волонтером від програми ЮНІСЕФ. Група підлітків збільшується з кожним заняттям! Деякі діти вже починають день з очікування нашої зустрічі. Сьогодні питання: Чому ви обрали бути викладачем? Відповідь прийшла з середини: Це мій шлях!

І так приємно зустрічати колег з ЮНІСЕФ, які обрали свій шлях!!

«З однієї сторони підлітки вразливі і емоційні, а з іншого - вони самостійно здатні переживати свій стрес і навіть можуть дорослих навчити, як робити це! Головне, це чути їх і просто залишатися поряд!»

«Кожного тижня тягну одягу, постіль, рушники на гуманітарний центр. Якщо чесно, іноді, коли втома накриває та проскакує питання: "А навіщо воно мені?"»

І коли з'являються такі сумніви, то слова вдячності від людей, які чекають на цю допомогу, саме щирі слова підтримки змушують рухатися далі, тільки до перемоги!

І коли отримуєш питання від своїх підлітків-волонтерів, від своєї команди: "Ви де? Ми не можемо розібратися без вас!" То відповідаєш швидко і впевнено: "Я вже на місці!"

І якби не було важко, в емоційному і фізичному плані, дякую кожному хто допомагає, хто розуміє і хто цінує...

«1. Отримали завдання від військових про потребу у шинах для позашляховика

Включили ресурси пошуку @a_l_e_x_g дякую, що витратив свій вихідний.

День інтенсивного пошуку, дзвінків та веселих пригод

І найголовніший дзвінок від друга-волонтера Олега

Сьогодні придбали, відправили, скоординували

Слава ЗСУ! Все буде Україна!

Мої батьки - для мене приклад. Звідки беруться сили, енергія у батьків!? Я знаю, що таких людей, як мої тато і матуся, багато. Українці об'єдналися і ми переможемо!

Слава Україні!

УЛЮБЛЕНИЙ СВІТАНОК

Радіонова Марія, учениця Комунального закладу «Мереф'янська загальноосвітня школа І-ІІІ ступенів №6» Мереф'янської міської ради Харківської області

Мереф'янська міська територіальна громада

Керівник: Радіонова Марина Володимирівна, вчитель української мови та літератури

2021 рік. Ранок. Мама, як завжди, будить мене до школи. Перший захід: 06.45. Я навіть не ворухнуся. І так разів п'ять. Ці ранки для мене здавалися найгіршим покаранням. Далі – перегони, щоб добігти до школи до дзвоника. Мама біжить поряд, теж нервує, бо перед цим довго порпалася у паперах. Одним словом «вчителька»... І так кожного дня. Ох, ці недолугі ранки, як же я їх не люблю...

24 лютого 2022 року... 05.30 ранку. Тітка Ганна із Харкова дзвонить мамі. «Так рано? Та вона в житті так не прокидалася ніколи!» – подумала я...

Харків бомблять, розумієш, бомблять!

Ти що, наснилося тобі, чи як?

Ти не розумієш, бомблять Салтівку...

Та ні, ну ти що, ХХІ століття. Зараз буде пояснення. Такого не може бути от побачиш, зараз пояснять. Це помилка...

Тим часом я, як ніколи в житті за всі мої довжелезні майже 5 років навчання, прокидаюся рано-вранці. Вдягаю мамину улюблену блузку. Так, саме мамину. Я, чесно кажучи, її не любила, проте цього ранку чомусь у мене прокинулося бажання бути чемною та порядною донькою. Мама нервово бігає по хаті та не випускає із рук телефон... Тим часом я збираюся до школи. Уявити не могла, що здатна так скоро вдягатися. І от я, заплетена, вдягнена (навіть поснідати встигла!!!) стою на порозі. На старті вже йти... І тут я розумію, що школи сьогодні мені не світить. У інший день я б уже підстрибнула від радості та понеслась би досипати. Та це не той випадок. Це був день, який чітко розділив мої «довжелезні» 11 років життя на «до» та «після».

Ось так в один момент ти чітко розумієш, що виявляється, ти був щасливою дитиною та жив повним життям. Розумієш, що оті ненависні ранки були найпрекраснішими ранками. Я раптом дійшла до висновку, що мені небагато потрібно для щастя. Виявилось, що побажати спокійної ночі – це дуже важлива річ.

Миттєве перетворення відбулося зі мною. Я дивним чином вирівнялася у віці зі своєю прабабою, оскільки до мене дійшло, що я теж тепер «діти війни». Таке далеке поняття вмить стало зовсім близьким. Дивні та суперечливі відчуття в мені тепер. Проте, як не дивно, ми навчилися із цим жити. І життя наче триває вдень більш-менш. Та вночі починається інше життя... Життя від початку тривоги до відбою.

Мама хвилюється, особливо, коли наступає ніч. Я не хвилююся. Мама сердиться, що я анітрохи не боюся. Проте чого мені боятися? Людей, які слабші за духом? Тих, для кого не існує нічого святого?

Так, я не боюся, але це не тому, що я таке самовпевнене дівчисько. Це все тому, що я відкрила для себе, де є мій дім. Раніше на різноманітних патріотичних заходах я просто нудьгувала, ну чесно! Воно наче все так: «Україно, моя, ненько...», віршики, вишиванки, віночки і все таке, але воно нібито як «із-під палки». Та зараз я не боюся ані вдень, ані вночі, бо тепер чітко знаю: Україна моя! Моя! Я не маю іншого дому! І, хоча я й лише мале дівча, але готова ставати до бою. Хоч і не з рушницею, проте словом, ділом, підтримкою для наших воїнів! Уявити не могла, що в нас є стільки мужніх людей, які зараз боронять наші домівки. Справжні воїни, герої – це, як виявилось, прості чоловіки, що мешкали поруч зі мною: сусіди, батьки моїх подружок, навіть дідусі!!!! Я ніколи не думала, що житиму у часи мужніх воїнів, про яких тато завжди дивиться фільми. Я ненавиділа фільми про війну, а тепер вони моя реальність.

Що ж, дитина війни – це не присуд, це виклик, що дала нам доля. Виклик, що дав мені зрозуміти, де мій дім і що він значить для мене.

Так, я не боюся, я радію тепер кожній маленькій дрібничці та вірю, що у мене знову настануть ті мої тепер такі улюблені недолугі шкільні світанки.....

БДЖІЛЬНИЦТВО-ЦЕ ТРАДИЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

*Рижков Данило, учень Харківської загальноосвітньої школи
I-III ступенів №10 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Рижкова Юлія Олександрівна, вчитель початкових класів*

Я, Рижков Данило, учень 4-А класу ХЗОШ №10, хочу розповісти про свою сім'ю, яка зараз в нелегкий час для нашої рідної Батьківщини трішки допомагає зберегти культуру та традиції українського народу, адже бджільництво належить до найдавніших занять українців.

Мій прадідусь Олексій та мій дідусь Олександр все життя займаються бджільництвом. Зараз їм 90 та 60 років. Наша пасіка невеличка, всього 10 вуликів. Знаходиться вона у Харківській області.

В цьому році я разом з татусем допомагав своїм дідусям викачувати мед. І можу сказати, що це нелегка справа, тому що, праця біля бджіл завжди вимагала великого досвіду — вміння «відчитувати» бджолині міграції, знання їх дій та способів приборкання тощо.

Тарас Шевченко писав, що бджола вимагає для роботи коло неї «не лише удачної людини, а й лагідного і праведного мужа».

Мої дідуся дуже багато мені розповіли цікавих історій про бджільництво. Мені дуже сподобалася ця справа.

Надалі я буду допомагати своїм дідусям, буду дізнаватися ще більше нового та цікавого про мистецтво бджільництва, буду й надалі цікавитися та вивчати культуру українського народу.

Після викачування меду ми пригостили наших односельчан, родичів та військових на блокпостах корисним і смачним медом.

Я вірю, що ми вистоїмо та переможемо! Слава нашій УКРАЇНІ!

ВІДРОДЖЕННЯ

*Сисенко Дарія, учениця Комунального закладу «Мереф'янський Медичний ліцей»
Мереф'янської міської ради Харківської області
Керівник: Назаренко Ірина Володимирівна, учитель української мови та літератури*

В Україні – війна. Справжня та кривава. Для сучасних українців це ще одна відправна точка народження нації, адже дуже довгий час панували імперіалістичні та колоніальні настрої, які ми успадкували внаслідок 69 років існування СРСР та кількох століть у складі Російської імперії. Я народилася у незалежній державі, але через близькість до сусіднього кордону я завжди відчувала ці впливи на мою свідомість та національну самоідентифікацію, яка була в процесі формування та становлення. Здавалося, що там за кордоном щось краще, величніше, і мова їх була більш стильною, і музика начебто мала кращі ритми.

Але тепер все змінилося. Народжується нація. Для нас це криваві та болючі пологи, але вони необхідні для нашого становлення та відродження. З'являється взаємоповага, довіра до інституту Президента та органів влади, підтримка ЗСУ та ДСНС, справжня любов до історії країни та прапора, до Конституції та всіх українців, до всього українського. Раніше ми, підлітки, мало звертали увагу на політику та новини, а зараз вважаємо це нашим безпосереднім обов'язком, адже майбутнє нашої країни в руках молоді, яка зараз дуже чітко зрозуміла, як важливо плекати свою культуру та національні інтереси.

Подолати меншовартість, яку прищепила нам росія протягом декількох століть панування можна, виробляючи свій власний голос. І зараз дуже слушний момент заявити про себе на міжнародній арені, що наша влада та Президент дуже вмело роблять. Зараз ми народжуємось і нам же дорослішати. Як ми виховуємо себе, так і підемо життям. Я щиро пишаюся своєю країною та тим, що я - українка, і тому абсолютно впевнена, що попереду нас чекає чудове та прогресивне майбутнє у вільній державі! Слава Україні!

ІВАН СІРКО. ЙОГО ЖИТТЯ – БОРОТЬБА ЗА НЕЗАЛЕЖНУ УКРАЇНУ

Ситнік Ілля, вихованець Комунального закладу «Центр дитячої та юнацької творчості, учень Будянського ліцею Південної міської ради
Керівник: Безрукова Тетяна Миколаївна, керівник гуртка «Історичне краєзнавство КЗ «ЦДЮТ» Південної міської ради Харківського району. Почесний краєзнавець України

У буремному XVII ст. народився у родині Сірків під Мерефою хлопчина. У новонародженого були зуби і коли повитуха піднесла дитинку до столу, той схопив пиріжок з м'ясом і почав його гризти. Жінки, які були в хаті, мало не зомліли. А повитуха подивилася пильно на дитинку, побачила у нього над верхньою губою червону цяточку і пророче сказала: «Ой, та цей хлопчина все життя буде гризти ворогів!». Так по Мерефі поповзли чутки, що у Дмитра Сірка народилося чортеня. Іванка й справді пізніше будуть називати чортом «Урус-Шайтан». За його смерть будуть молитися в усіх мечетях Османської імперії. Але це буде згодом. Іван Сірко ріс малесеньким, худесеньким хлопчиком, у нього була «куряча грудка». Одного разу через Мерефу йшли козаки. Зупинилися вони біля кузні перепочити. Зразу ж всі місцеві зібралися біля героїв, які розповідали про свої подвиги. Слухав їх Іванко, а потім підійшов до отамана й каже: «Я теж хочу бути козаком!». Всі почали дружно реготати. «Ой, хлопче, подивись на себе!». А отаман примружив хитро очі, підкрутив вуса й сказав: «Ну добре, хлопчино! Якщо ти пройдеш дрімучі ліси, здолаєш Дніпровські пороги і витримаєш іспит в Олешківській пустелі, ми тебе приймемо у своє військо». Посміялися та й пішли. Я думаю, що в ті часи кожен український хлопець мав здібності характерника (військового чаклуна) на генному рівні. Тільки в собі це треба було розвивати. І Сірко почав вперто тренуватися. Йшли роки. І от одного разу, в ніч напередодні Івана Купала, йшов юний Сірко біля лісу і раптом відчув, що його щось сильно штовхнуло у спину. Він ще не усвідомив, що це було, але почав це щось душити, а коли отямився, то побачив, що він голими руками задушив вовка. І зрозумів Іван – йому треба йти на Січ. Пройшов він дрімучі ліси, здолав Дніпровські пороги і витримав іспит в Олешківській пустелі. Радо прийняли його запорожці в побратими. Неодноразово обирали його своїм кошовим отаманом. У 50 битв водив Сірко славних запорожців і в усіх переміг. Допомігав французам здолати опір сепаратистів, «любителів» Іспанії. За чотири дні здолав зі своїми орлами фортецю Дюнкерк. Про нього ще за життя ходили легенди. Він міг перетворюватися на вовка, орла, долонею ловив не те, що кулі – гарматні ядра! Міг навести оману на військо вороже. Він один з небагатьох, хто категорично відмовився підписувати Переяславські угоди. Пізніше росіяни заманили його в пастку, закували в кайданки і відправили довічно на Соловки. Та через рік, на прохання польського короля відпустили. Бо другого такого військового генія та вмілого організатора годі було й шукати. Треба ж було воювати! Сірко передчував свою смерть. Влітку 1680 р. приїхав він на свою пасіку на хутір Грушівку біля Чортомлицької Січі (сучасне село Капулівка Нікопольського району Дніпровської області). Зібрав своїх побратимів і таке сказав: «Друзі мої, відчуваю я, що смерть моя прийшла. Коли я помру, відрубайте мені праву руку і ще 7 років ходіть з правицею в бій. Ви будете непереможні!». Поховали Сірка 1 серпня 1680 р. Пройшло 342р., та я впевнений, що Сірко зараз в лавах наших захисників, веде їх у бій! Я впевнений у нашій Перемозі!

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ ПІДІЙМАЄ НА КРИЛАХ

Соколовська Єлизавета, учениця Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №126 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Бендега Світлана Петрівна, учитель української мови та літератури

Ніхто нам не збудує держави, коли
ми її самі не збудуємо, і ніхто з нас
не зробить нації, коли ми самі нацією
не схочемо бути.

В. Липинський

Є слова, найважливіші й найдорожчі для кожного громадянина: Україна, Батьківщина, рідна мова, свій край, своє місто. Без них, як без повітря, неможливо дихати, жити. Для мене Батьківщина - це вся наша велика й неподільна Соборна Україна, моє рідне місто Харків, моя школа, наша родина.

24 серпня всі ми, українці, відзначаємо велике державне свято - День Незалежності України. Незалежність і воля є результатом тисячолітньої боротьби українського народу за право мати свою державу. Це свято нагадує українцям про їхню ідентичність, а всьому світові - про прекрасну країну в центрі Європи з особливою, непростою й часом трагічною історією та долею. Українці завжди над усе цінували свободу. Народ хотів бути вільним, і для того, щоб цього досягти, люди робили усе можливе.

Маючи тисячолітню традицію державності, Україна ще на початку минулого століття ствердила свою незалежність. Історичні події ХХ століття вимагали рішучих дій для її захисту. 24 серпня 1991 року Верховна Рада України прийняла Постанову та Акт проголошення незалежності України.

Тридцять перша річниця Незалежності України позначена гордістю й випробуваннями. Це час великої мужності, коли її найкращі сини й дочки усвідомлюють свою особливу місію-продовжити славу й героїчну боротьбу своїх предків за право існувати й жити у вільній державі з неподільною та недоторканою територією, за свою історію, культуру, традиції народу. Саме такими є випускники Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №126 Холодногірського району Владислав Жук, Ілля Коваль, Станіслав Хвостов, Олександр Чапай – Герої, які загинули внаслідок збройної агресії росії, захищаючи незалежність своєї рідної України. У цій школі також навчаюсь я та мої друзі-однокласники. Ми схиляємо низько голови перед подвигами Героїв сьогодення. Кожен українець зараз бореться за незалежність країни на своєму фронті. Ми, школярі, маємо любити свою рідну Україну над усе й навіть у складних умовах добре навчатися, щоб бути гідними патріотами своєї Батьківщини, прославляти її та впевнено йти до мирного майбутнього.

Ми пишаємося тим, що є вільними людьми. У нас є громадянські права, які допомагають реалізувати мрії, жити так, як подобається, дійти до мети. Усе це є можливим завдяки тому, що наша Україна є вільною й незалежною. Зараз я перебуваю за кордоном, але більш за все мрію повернутися в рідну Україну, у мій Харків, додому.

Моєму настрою особливо співзвучні рядки з поезії Лесі Українки «Надія»:

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:
Надія вернутись ще раз на Вкраїну,
Поглянути ще раз на рідну країну,
Поглянути ще раз на синій Дніпро...
Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна.

Отже, живе Україна, яка здобула колись незалежність, і буде жити! Її діти обов'язково повернуться в рідні домівки. Перемога буде за нами! Буде, незважаючи ні на що, і допомагати у цьому повинні ми всі!

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА, НІ СЛАВА, НІ ВОЛЯ!

Ходак Мілана, учениця Харківського ліцею № 141

Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Міняйло Світлана Анатоліївна, вчитель української мови та літератури

Напередодні найбільшого державного свята в нашій країні розумію, що цього року сама його назва вже дуже символічна... День Незалежності... У цей складний час, коли наша Батьківщина всьому світу доводить, що незалежність-це для українців не просто слово, що свобода і честь –це те, що віками відстоював та виборював наш народ. Коли підступний ворог, як вовк в овечій шкурі, що видавав себе за брата, підло та безжалісно нищить наші міста, вбиває та катує наших співвітчизників, ми як ніколи єдині в своєму бажанні бути незалежними.

Чи могли ми, діти України, уявити, що в XXI столітті, на власні очі побачимо жахіття війни? Що розповіді наших бабусь і дідусів про війну стануть страшним сном наяву? Звісно, ні... Чи віримо ми в нашу перемогу? Звісно, так! Незламного-не зламати, вільного-не підкорити! Незалежність ми вбираємо в себе, ще з молоком матері, воля закладена в нашому генетичному коді, сила духу передається з покоління в покоління, вміння об'єднуватись і йти до спільної мети- найсильніша риса нашого народу! Нам є, за що боротись, ми обов'язково вистоїмо, і вже зовсім скоро "...нам, браття молодії, усміхнеться доля"!

УКРАЇНА СЬОГОДНІ

Шабаліна Мілена, учениця Старопокровського ліцею Новопокровської територіальної громади Чугуївського району Харківської області

Керівник: Кащавцева Наталія Олександрівна, педагог-організатор

Я- українка і все своє життя провела в незалежній Україні. Напередодні свята Незалежності України хочу сказати, що 24 серпня - знаковий день для всіх українців і для мене теж. Я вважаю його днем утворення сучасної України. А сьогодні, коли вороги напали на мою країну і вбивають наших людей, набуття самостійності, на мою думку, великий крок в розвитку нашої держави.

Україна століттями боролась за свою незалежність. Цей шлях українського народу був тернистим. Але українці вірили в своє щасливе майбутнє і йшли впевнено до цього.

Я живу недалеко від Харкова і дуже люблю своє місто. Харків - найцікавіше і унікальне місто України. Багато цікавого можна розповісти про нього. По- перше, місто дуже красиве. Коли приїжджаєш до Харкова на поїзді, тебе зустрічає красива Привокзальна площа з фонтанами і клумбами. "Дзеркальний струмінь"- головний символ Харкова. Фонтан було поставлено як пам'ятник на честь Дня перемоги. На будівлі консерваторії є мій улюблений пам'ятник- "Скрипаль на даху" . Він присвячений людям творчих професій. Дуже романтична скульптура. Автором ідеї був Олександр Фельдман. А ще я люблю кататись на канатній дорозі . Відмінний спосіб цікаво познайомитись з містом! А якщо ви любите атракціони, загляньте в парк Горького.

Улюблене місце харків'ян - це міський парк, сад Шевченка, розташований в самому центрі. Тут знаходиться один з найвідоміших пам'ятників Тарасу Шевченку і пам'ятник футбольному м'ячу. Футбольні фанати приходять сюди ,щоб насолодитись цією скульптурою.

При всьому бажанні я не змогла би розповісти про все цікаве, що є в Харкові. Це стадіон,зоопарк,Благовіщенський і Успенський собори, мініатюрна копія Ейфелевої вежі та багато ще чого.

Але про все це зараз ми можемо тільки говорити. Ми не маємо можливості побувати в своїх улюблених місцях Харкова. Йде війна.

У 21 столітті людство пережило дві світові війни. Війна - це жорстоке явище, це безглуздя, діти-сироти, зруйновані села, міста і біль,фізичний і моральний. Я завжди думала, що місця під сонцем вистачить всім - і українцю, і росіянину, і білорусу. Але я помилялась. 24 лютого цього року всі сподівання нашого народу пропали. В Україні щодня гинуть діти та

жінки, воїни ЗСУ. Ці нелюди стерли з лиця землі Маріуполь. Всі міста України постраждали. Харків, Миколаїв постійно обстрілюються. Наші воїни гинуть за наше життя і перемогу. Вчора прочитала вірш П.Тичини, який є дуже актуальним в цей час. Ось строки, які вразили мене:

Московіє! Мене ти пожирала,
Як вішала моїх дочок, синів
І як залізо, хліб та вугіль крала...
О, як твій дух осатанів!...
Я єсть народ, якого правди сила
Ніким звойована ще не була.
Яка біда мене, яка чума косила !-
А сила знову розцвіла.

На цій оптимістичній ноті завершую свій твір. Я вірю, що такий народ не здолати!
Щиро сподіваюсь, що всі ці криваві події скоро закінчатся нашою перемогою. Слава Україні!

ЧЕРЕЗ ТЕРНИ ДО ЗІРОК

Широколава Олександра, учениця Харківської загальноосвітньої школи

I-III ступенів №142 Харківської міської ради Харківської області

Керівник: Романцова Ніна Іванівна, вчитель української мови та літератури

Я єсть народ, якого Правди сила
Ніким звойована ще не була...
П. Г. Тичина

Незалежність... День Незалежності... Чи задумується молодь, та й пересічна людина, над глибинним значенням цих слів у мирний час? Переконана, що ні або дехто іноді. Але це в мирний час. Зараз ці слова у всіх на вустах, у думках і в серцях. Я – не виняток, тим паче народилася в незалежній Україні. Порівнювати, як старшому поколінню, мені нема з чим, але знаю шлях державотворення нашої країни з історії та літератури, тому висновки робити можу. Що ж магічне слово «незалежність» значить для мене?

А це – право на пошук правди, на встановлення історичної справедливості. Це те, про що мріяли наші герої 200, 100, 50, 30 років тому і навіть тепер маємо сучасних героїв, які щодня боронять для нас цю незалежність у війні з росією. Якщо попереднім і не снилася реалізація тих прав, які ми маємо сьогодні, то завдання сучасних героїв утримати та примножити їх. Незалежність, на мою думку, – це безстрашність, відданість, відповідальність, воля, гідність, любов, активність, суверенітет, стабільність, можливість бути українкою.

Ви спитаєте, що значить бути українкою? А це значить розуміти, що мова і воля – наш генетичний код, що ми визнана світом нація на своїй землі, що ми вільні у виборі й самі творимо наше завтра, за яке несемо відповідальність. А ще – палко любити рідну землю, пишатися тим, що ми – нащадки славного, мужнього, волелюбного народу...

Я – українка з діда-прадіда, яка ніжно, а часом твердо відстоює ряд простих, але важливих речей: слухати українську мову, читати українські книжки, підтримати українські проекти, виробити культуру, ідеї західної інтеграції України, розвиток демократичних цінностей, нашої національної ідентичності. Рідна мова для мене є сакральною, а незалежність – основним, найважливішим досягненням нашого народу в боротьбі за волю.

Усім відомо, слово «незалежність» – абстрактне, має глибокий філософський смисл, але кожен українець вкладає в нього своє конкретне значення. Скажете, про що це я пишу?! Про те, що всім болить, що є сенсом нашого життя... Так, думки плутаються, але мета в мене чітка!!!

Можу пояснити по-іншому, щоб усі зрозуміли, наскільки це важливо думати про НЕЗАЛЕЖНІСТЬ та відстоювати НЕЗАЛЕЖНІСТЬ.

Якщо уявити, що країна – це дім, то Україна – той дім, який перебуває все ще в процесі будівництва. Є міцний фундамент – століття боротьби за можливість жити в єдиній і незалежній державі.

Є стіни – Конституція й законодавство, що дають можливість людям мати свободу та захист своїх прав, а також обов'язки, виконання яких зробить життя в суспільному просторі безпечним і комфортним.

Є дах – визнання незалежності й суверенітету України іншими країнами, членство в міжнародних організаціях.

Але всередині не все доведене до ладу, попереду ще багато роботи. На жаль, є «сусід», який постійно намагається то відібрати, то зруйнувати цей дім, убиваючи його мешканців. Тернистий, сповнений героїзму шлях державотворення пройшла наша багатостраждальна Україна, віками збираючи цеглини дому незалежності. Які вони є? Наш народ не одне століття мріяв про волю, віддаючи свої сили, навіть життя, в ім'я цієї мети. Тарас Шевченко, Іван Франко, Олександр Олесь, Василь Симоненко, Ліна Костенко, Василь Стус – ці та інші навіки ввійшли в історію нашої держави як імена полум'яних борців за волю і незалежність України, їхній внесок надзвичайно вагомий, як і мільйонів безіменних борців. Врешті зусилля не залишилися марними: якими жаданими, довгоочікуваними були слова «самостійність», «незалежність» 31 рік тому. Тоді люди ще не замислювалися, що незалежність принесе їм та країні.

Українці протягом багатьох століть не мали державної незалежності, тому населення втратило такі почуття, як національна гордість, патріотизм, замінивши їх іншими цінностями. Зараз, у важкий воєнний час, наш народ відстоює в кровопролитній війні свою незалежність, наше майбутнє, проявляючи нечуваний героїзм, патріотизм, єдність...

Маю велику надію, що славна епоха ЗСУ незабаром закінчиться, ми здобудемо перемогу і почнеться наша епоха, молоді, яка зараз на порозі дорослого життя, епоха відбудови й побудови як матеріальних, так і духовних цінностей. Нам доведеться ще не один рік ламати віковічні стереотипи, вчитися відчувати себе українцями, громадянами незалежної, суверенної держави, вчитися пишатися своєю вітчизною, навіть якщо вона не досягла такого розвитку, як інші держави світу. Процес відродження України після війни важкий і складний, тому нам потрібні витримка, наполеглива робота та час. Допомогати в цьому будемо всі ми, її діти. Попереду багато роботи. Більше, ніж можна собі уявити. Та ми готові боротися за українське в Україні стільки, скільки потрібно. Насамперед – власним прикладом. А ви? Слава Україні!!!

НАПРЯМ «НЕЗЛАМНИЙ ХАРКІВ»

ПАМ'ЯТЬ СЕРЦЯ

***Бабкова Валерія, учениця Харківської загальноосвітньої
школи І-ІІІ ступенів №142 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Кизименко Оксана Миколаївна, заступник директора з НВР***

Друга світова війна... Лиховісним молохом вона закрутила у вихорі вселенських мук кожну сім'ю, принісши з собою горе, страждання, яких не знала до цього жодна країна планети. Вона розлучила рідних і близьких, жорстоко понівечила долі, віддавши на заслання десятки мільйонів тих, хто був народжений для щастя, для сонячних і радісних днів.

Мій прадідусь Григорій Максимович пройшов усю війну. Був військовим льотчиком. Дуже часто, переглядаючи світлини з домашнього архіву, я уважно вдивляюся у його молоде, усміхнене і разом із тим мужнє обличчя. Мені здається, що пілоти – це особливі люди. Вони незвичайні тому, що дуже безстрашні, хоробрі, відчайдушні. Ще навчаючись у школі, мій прадідусь вирішив, що обов'язково стане пілотом. Він просто марив небом. Перечитав усю, наявну у ті роки літературу, присвячену військовим льотчикам. Із перших днів війни брав участь у бойових польотах і повітряних боях, був поранений. Мама розповідає, як дідусь часто пригадував свою бойову юність, як розповідав у довгі зимові вечори про все, що відчував і пережив у ті часи. Вона каже, що ні в кого не було таких міцних і люблячих рук, що довгий час уже і після війни тримали штурвал повітряних лайнерів. А коли брали внуків на коліна то, здається, могли захистити їх від будь-якої небезпеки.

Я не застала прадідуся живим, але пам'ять про нього живе у моєму серці і буде жити завжди. Про нього я згадую не лише напередодні Дня Перемоги, чи коли провідуємо його могилу. Пам'ятаю про нього завжди, особливо, коли необхідно розв'язати якусь проблему, прийняти відповідальне рішення. Тоді я думаю: «А що б зробив на моєму місці прадідусь? Він би не вагався, не боявся, а діяв, як завжди, сміливо, рішуче». І це допомагає, відразу проблеми і труднощі відступають, не здаються такими важкими.

Усією родиною ми часто буваємо на Меморіалі Слави в лісопарку. Довго дивимося на вічний вогонь – це символ пам'яті, яка, не згасаючи, горить у наших серцях, це символ життя, яке дане нам тими, хто лежить у братських могилах. Це вогонь ненависті до ворогів, яким палали серця солдатів, що йшли захищати Батьківщину. І це вогонь любові до рідних, до Вітчизни, що допомагав перемогти. З цим вогнем воював мій прадідусь Григорій Максимович і разом із іншими такими, як він, здобув для нас усіх Велику Перемогу.

А ще думаю, якби не воєнне лихоліття і все пережите тоді, прадідусь зміг би ще довше прожити. І тоді б я про все дізнався від нього самого, багато б чого навчився, можливо, став би кращим, серйознішим, відповідальнішим.

Мені часто спадають на думку слова:

Вклонися, моя Україно,
Цим людям, величним і скромним,
Що в назвах фронтів титанічних
Пронесли наймення твоє.
Ти словом достойним розкажеш
Своїм поколінням потомним,
Чому їм довічну пошану
Твій вдячний народ оддає...
Своїм самовідданим серцем
Тебе врятували від згуби,
Своєю священною кров'ю
Тебе визволяли вони.

Отож, в ім'я вбитих і закатованих, в ім'я материнської туги, в ім'я Вашого безсмертя, я серцю своєму мовчати не дозволю, буду пам'ятати не лише прадідуся, а всіх, хто наближав до нас Велику Перемогу.

МАТУСЯ - ВОЛОНТЕРКА

*Белоліпцев Дмитро, учень Харківської загальноосвітньої
школи І-ІІІ ступенів №118 Харківської міської ради Харківської області. Керівник:
Яценко Інна Вікторівна, вчитель початкових класів,
Белоліпцева Олена Василівна, мама Белоліпцева Дмитра учня 4-Б класу*

З початком повномасштабної війни на Україні, тисячі сімей нашої держави стали жертвами страшних знущань, втратили житло, рідних, надії та сподівання. Тисячі чоловіків з перших хвилин стали на оборону нашої країни, ризикуючи своїм життям. Вже на другому тижні воєнних подій моя родина розпочала волонтерську діяльність та не залишилися байдужими до долі військових та сімей, які опинилися в складних життєвих обставинах. На початку березня моя мама оголосила збір коштів на придбання літнього військового одягу, наколінників та взуття для територіальних оборонців Харкова 225 батальйону 127 бригади, хлопців, які відчайдушно боролись за звільнення Циркунів, Дергачів... це герої в місті герої! Робилося все, щоб покращити умови захисту нашим захисникам! Усі зібрані кошти було перераховано на закупку 5 плитоносок, 3 протигазів з акумуляторними запасками. Вдалось закупити 20 пар літніх берць. На Великдень привітанням стало для бійців А-0336 військової частини зібрана Великоднева коробка, яка містила 2 пари наколінників, 5 PowerBank, 6 термосів, 6 комплектів літньої форми зразка НАТО, спідню білизну, фонарики та батарейки тощо. Вже у квітні вдалось закупити 7 пар шкіряних кросівок для територіальних оборонців Харкова. Не залишилось і питання засобів зупинки кровотечі. Завдяки волонтерам Львівщини ми змогли відправити нашим захисникам понад 35 таких засобів, серед яких були і турнікети

для зупинки крові, пластири, бинти, стерильні серветки тощо. Не залишились поза увагою і захисники ЗСУ. Було закуплено 6 комплектів захисникам ЗСУ Харківської області, також було відправлено 4 спальники європейського виробництва. Ще одним і не менш важливим напрямом стала допомога родинам внутрішньо переміщених осіб, людей, що втратили житло та засоби на існування. Починаючи з квітня 2022 року було передано понад 100 кг речей для родин з Харкова, які перебували у різних містах України. Речі отримували шляхом оголошення збору для нужденних та відправляли за кошти, які збирали. Діти отримували не лише одяг, а й взуття, книги, іграшки. За час перебування Белоліпцевої О.В. у Львівській області з дітьми та їх батьками з числа ВПО було проведено тренінги з налагодження психоемоційного стану та навчання для соціальних працівників Мурованської територіальної громади щодо особливостей роботи з сім'ями ВПО. До 1 червня вдалось передати 408 кг гуманітарної допомоги у вигляді одягу, іграшок, побутової хімії (гелі для душу, мило, шампуні, засоби жіночої гігієни) для осіб, які були переселені з харківського метрополітену до гуртожитку комунального закладу «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради.

ТАТО - МІЙ ГЕРОЙ

Гайворонська Юлія, учениця Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №118 Харківської міської ради Харківської області
Керівник: Тертична Яна Михайлівна, вчитель української мови

Мій тато - військовий, тому з першого дня війни боронить наш рідний Харків від окупантів. Він захищає нашу Батьківщину, наше неймовірно чудове місто. За весь цей час тато жодного разу не сумнівався в тому, що все робить правильно. Він чудово розуміє, за що бореться.

Завдяки нашим Збройним Силам ми маємо можливість прокидатися щоранку та зустрічати новий день. Тато - мій герой. Я безмежно пишаюся ним, дуже сильно його люблю та з нетерпінням чекаю на зустріч із ним після нашої Перемоги. Татусю, ти найкращий! Вірю в тебе! Вірю в нашу Україну!

НАШІ ВОЛОНТЕРИ

Заклінський Олексій, учень Харківської спеціалізованої школи № 18 Харківської міської ради Харківської області,
Керівник: Гирка Любов Василівна, учитель зарубіжної літератури та Харківщинознавства

У наш непростий час люди змушені при звичаюватися до нових обставин життя. Чимало людей через воєнні дії потребують різноманітної допомоги, тому надзвичайно актуальною стала діяльність волонтерів.

Волонтери – люди, котрі допомагають тим, хто цього потребує: доставкою продуктів, медикаментів, вивезенням людей з небезпечних територій, купівлею необхідного для армії тощо.

Волонтерством займаються люди найрізноманітніших професій, поєднуючи з ним основну професійну діяльність. Чимало знайомих здійснюють цю складну роботу, серед них моя сестра Дразман Ірина Дмитрівна.

Вона жила в Харкові на Салтівці, за декілька тижнів після початку війни через обстріли виїхала разом з бабусею до Хмельницького. Там почала здійснювати волонтерську діяльність, відправляти гуманітарні вантажі найбільш незахищеним верствам населення в рідному Харкові. Разом з колегами відкрила інтерактивний центр для дітей-переселенців «Моя кімната», щоб підтримувати дітей, які втікали з-під обстрілів. Потім брала участь в організації тренінгового мотиваційного табору «Life Start» у місті Івано-Франківськ, робота якого спрямована на психологічну допомогу підліткам під час війни. Нещодавно Ірина за свою волонтерську діяльність отримала Подяку від Харківського міського голови Ігоря Терехова.

У такий час найважливіше, щоб люди працювали, кожен на своєму «фронті»: військові воюють, цивільні мають робити свої справи і допомагати армії та тим, хто цього потребує.

У взаємопідтримці – наша сила, вона наблизить нас о Перемоги!

У КОЖНОГО СВІЙ ФРОНТ

*Минайлов Володимир, учень Харківської загальноосвітньої школи I-III ступенів №118
Харківської міської ради Харківської області*

Керівник: Хмелевська Людмила Сергіївна, вчитель української мови

24 лютого 2022 року для всієї України став чорним днем у календарі. Декілька днів від початку війни наша сім'я фактично жила у ванній кімнаті та коридорі, але через часті обстріли ми вимушені були перебраться до підвалу нашої багатоповерхівки. У невеличкій кімнаті, облаштованій власноруч, разом жили п'ять сімей. Готували їжу, спали, інколи жартували, інколи плакали. А коли було дуже гучно від прильотів - молились, хто як вмів.

Ми сподівались, що ось-ось все закінчиться, але прильотів ставало дедалі більше. У другій половині березня ми вирішили виїхати з нашого рідного Харкова в більш безпечне місце. Так я з мамою опинився у Черкаській області, м. Сміла.

Нас прийняли до себе зовсім незнайомі люди. Я дуже переживав через це. Але то виявилися люди з великим серцем та доброю душею. Вони не тільки відмовилися брати платню за житло, а ще дали нам постільну білизну, посуд та облаштували місце для моїх занять. Ми їм за це дуже вдячні.

Моя мама відчула, що теж хоче допомогати, бути корисною. Так вона вступила до лав Громадської Організації "Січ".

На наступний день ми разом із мамою пішли за вказаною адресою. Нас радо зустріли місцеві хлопці та дівчата, провели невеличку екскурсію по волонтерському центру та попросили заповнити анкету. Виявилось, що волонтерами були не тільки місцеві жителі, а здебільшого переселенці, такі як і ми. Цей волонтерський центр відкрився нещодавно, але в ньому вже працювали такі напрямки, як "плетіння сіток", "плетіння кикимор", "виготовлення окопних свічок", "виготовлення цигарок". А все, що виробляється у "Січі", передається нашим хлопцям ЗСУ.

Спочатку мама займалася виготовленням сировини для кикимор, а мене хлопці навчили на спеціальній машинці виробляти цигарки та пакувати їх. Кожен день, крім вихідних, ми з мамою ходимо до центру. За цей час із заготовленої сировини дівчата - волонтерки (теж харків'янки) зробили вже три кикимори! Дві відправлені нашим хлопцям у Харківську область. Дівчата з локації "плетіння сіток" сплели більше 30 метрів маскувальної сітки. Цигарки разом з продуктами також вже на передовій.

Я дуже радий, що хоч трохи можу допомогати іншим у цей нелегкий час. Знаю, що завдяки таким небайдужим українцям, як ми із мамою, Україна обов'язково перемає!

МІЙ ТАТО – ВОЛОНТЕР

*Овчинников Дмитро, учень Харківської загальноосвітньої
школи I-III ступенів №168 Харківської міської ради Харківської області*

Керівник: Прощай Олена Володимирівна, заступник директора

Овчинников Андрій Борисович – людина з добрим серцем!

У місті Харкові в Індустріальному районі на мікрорайоні «Горизонт» з 1990 року по сьогоднішній день проживає чудова, чуйна, енергійна людина – Овчинников Андрій Борисович. Колишній позаштатний співробітник міліції при Центральному управлінні міліції м.Харкова, з 2004 року рятувальник, громадський діяч Оперативно-рятувальної служби м.Харкова, з 2022 року громадський діяч мікрорайону «Горизонт» міста Харкова.

З 24 лютого 2022 року, коли в Україні було оголошено військовий стан, Андрій Борисович разом зі своєю сім'єю знаходився на мікрорайоні «Горизонт». Під час обстрілів разом зі своїм сином Дмитром надавали допомогу бійцям 92 бригади щодо приготування їжі. У складний період, коли на районі не було можливості придбати продукти харчування,

Андрій Борисович почав активно співпрацювати з волонтерами різних організацій. Знайшлися добрі люди, які відгукнулися та допомогли.

Спільно з молоддю, яка залишилася на мікрорайоні «Горизонт», Овчинников А.Б. допомагав перекривати воду в підвалах будинків, щоб запобігти затопленню підвалів, де ховалися мешканці району від обстрілів, організовував суботники для розчищення доріг та прибирання території Індустріального району.

Як громадський діяч, Андрій Борисович організував гуманітарну допомогу для мешканців Дергачів та Печенігів, співпрацюючи з УПЦ (Українською православною церквою), з Федерацією дзюдо м. Харкова, з громадською організацією «Троянда на руці», зі світовою гуманітарною організацією World Central Kitchen (безкоштовні гарячі обіди).

У громадській роботі Андрію Борисовичу дуже допомагає син Овчинников Дмитро, який є куратором молодого гвардії, учнем 11-А класу Харківської загальноосвітньої школи І-ІІІ ступенів № 168 Харківської міської ради Харківської області. Під керівництвом Дмитра здійснюється гуманітарна допомога людям з обмеженими можливостями.

Овчинников А.Б. разом із громадськими організаціями надавав волонтерську допомогу КНП «Міська клінічна дитяча лікарня №16» Харківської міської ради та КНП «Міська клінічна лікарня №14 ім. проф. Л.Л.Гіршмана» Харківської міської ради (передача предметів гігієни та продуктів харчування).

Зараз Андрій Борисович разом із сином Дмитром також плідно працюють як громадські діячі мікрорайону «Горизонт» міста Харкова, допомагають літнім людям, матерям з дітьми, всім, хто потрапив у скрутне становище.

Добрими справами мешканець мікрорайону «Горизонт», волонтер Овчинников Андрій Борисович щодня доводить незламність нашої нації, надихає віру в найшвидшу перемогу українського народу.

Бажаємо Андрію Борисовичу невичерпної енергії, міцного здоров'я!
Дякуємо за добре серце!!!

Незалежність України у фотографіях і малюнках

Горгиладзе Тамара

Савельєв Ілля

Мал'яр Нікіта

Титкова Анфіса

Піджара Єлізавета

Лебедова Софія

Корольова Яна

Скрипніченко Аріна

Вялкіна Аріна

Одінцов Павло

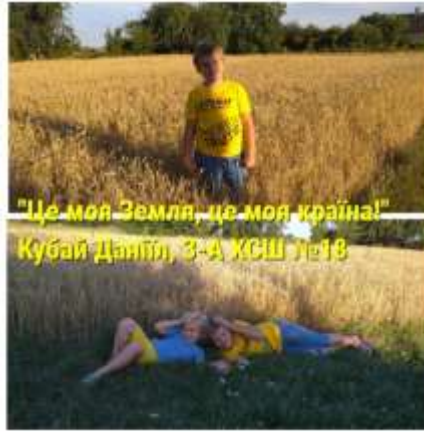
Колеснікова Софія

Умріхін Максим

Різник Аліса

Кубай Даніїл

Суслова Кіра та Руденко Данило

Фотогурток «Позитив»
КЗ «ЦДЮТ» Південної
міської ради Харківського
району

Хилюк Анастасія

Бутенко Артем

Харум Марія

Катерина та Марія Жукови

Трохименко Катерина

Незламний Харків

Заєць Софія

Демиденко Єлизавета

Кричевська Вікторія

Канаєва Катерина

Коротич Софія

Учні КЗ «Харківської гімназії №13 Харківської міської ради Харківської області»

Пономарьова Поліна

Панасюк Вероніка

Кочешкова Анастасія

Карлик Васеліса

Межерицький Максим

Кузьмінов Єгор

Шаповалова Дарья

Сороченко Міла

Андренко Дарья

Копіна Ірина Анатоліївна

Гайворонська Юлія

Чугунова Анжеліка

Минайлов Володимир

Белоліпцев Дмитро

Бартитова Софія

